

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ
VEŽA LASTOVIČKY

plus

Zaklínač VI

Veža lastovičky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač VI – Veža lastovičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ VI
VEŽA LASTOVIČKY

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ VI
VEŽA ĽASTOVIČKY

PLUS

*Ako sadza čiernou nocou prikradli sa do Dun Dâre,
kde sa mladá zaklínačka skrývala.
Zo všetkých strán dedinu obklúčili,
aby odtiaľ utiecť nesmela.*

*Ako sadza čiernou nocou zradne ju zničiť chceli,
ibaže sa im to nepodarilo.
Kým bledé slnko nad horami zreli,
na zamrznutej ceste už tridsať mŕtvol ležalo.*

*Pieseň kramárska o strašnom krvipreliatí,
čo sa v Dun Dâre za noci Saovine udialo*

- Môžem ti dať všetko, po čom ti srdce zapiští, – vyhlásila vedma. – Bohatstvo, moc aj vládu, slávu, dlhý a šťastný život. Vyber si.*
- Nechcem bohatstvo ani slávu, ani vládu, – odvetila zaklínačka. – Chcem mať koňa, čierneho a nedostižného ako nočný víchor. Chcem mať meč, žiarivý a ostrý ako mesačný lúč. Chcem čiernou nocou na svojom čiernom koni prebehnúť svet, chcem porážať sily Zla a Temnoty mojím žiarivým mečom. Po tomto túžim.*
- Dám ti koňa, černejšieho ako noc a rýchlejšieho ako nočný víchor, – prisľúbila vedma. – Dám ti meč, žiarivejší a ostrejší než mesačný lúč. Ale žiadaš nemálo, zaklínačka, musíš za to draho zaplatiť.*
- Čím? Ved' vôbec nič nemám.*
- Svojou krvou.*

Flourens Dellanoy,
Rozprávky a báje

KAPITOLA PRVÁ

Ako je všeobecne známe, vesmír – podobne ako život – sa otáča v kruhu. V kruhu, na ktorého obvode je vyznačených osem magických bodov, čo tvoria dohromady celý obrat, čiže ročný cyklus. Týmito bodmi, ležiacimi na obvode kruhu v pároch presne oproti sebe, sú: Imbaelk – čiže Klíčenie, Lammas – čiže Dozrievanie, Belleteyn – Rozkvet a Saovine – teda Vädnutie. Na kruhu sú vyznačené dva Solstíciá, čiže Slnovraty – zimný, zvaný Midinvaerne, a Midaëte, letný. Sú tam aj dve Ekvinokciá, čiže Rovnodennosti – Birke, jarná, a Velen, jesenná. Tieto dátumy rozdeľujú celý okruh na osem častí – a takto sa v kalendári elfov člení rok.

Keď ľudia zakotvili na brehoch pri ústí Jarugy a Pontaru, priviezli si vlastný, lunárny kalendár. Ten rozdeľuje rok na dvanásť mesiacov a vo výsledku zaznamenáva cyklus práce roľníka po celý rok – od začiatku, od dlhých žrdí, čo sa pripravovali v januári, až do konca, do doby, keď mráz premení pôdu na tvrdú hrudu. Ale napriek tomu, že ľudia delili rok a ráтали dátumy, akceptovali aj elfský kruh a osem bodov na jeho obvode. Z elfského kalendára prevzaté Imbaelk a Lammas, Saovine a Belleteyn, obidva Slnovraty a obidve Rovnodennosti, sa aj pre ľudí stali dôležitými sviatkami. Medzi inými dátumami sa vynímali tak, ako sa osamotený strom vyníma uprostred lúky.

Tieto dátumy sa totiž vyznačovali mágiou.

Nebolo – a nie je – tajomstvom, že týchto osem dátumov označuje dni a noci, keď sa mimoriadne zosilňuje čarodejná aura. Už nikoho neprekvapujú magické fenomény a tajomné javy, ktoré sprevádzajú týchto osem dátumov, najmä však Ekvinokciá a Solstíciá. Na takéto fenomény si všetci privykli a zriedkakedy vzbudzujú nejakú zvýšenú pozornosť.

Tento rok to však bolo inak.

Tento rok si ľudia ako obvykle uctili jesenné Ekvinokcium slávnostnou rodinnou večerou, pri ktorej muselo byť na stole čo najviac plodov z tohtoročnej úrody, hoci len kúsok z každého – tak prikazovali obyčaje. Keď dojedli večeru a poďakovali bohyni Melitele za bohatú úrodu, ľudia sa pobrali na odpočinok. A vtedy sa rozpútala tá hrôza.

Tesne pred polnocou sa strhla strašná búrka, rozdul sa ukrutánsky víchor, v ktorom okrem škripotu stromov ohýbaných až takmer po zem, vŕzgania strešných trámov a buchotu okeníc rozliehalo sa príšerné zavýjanie, výkriky a falošný nárek. Mračná, čo sa hnali po nebi, nadobúdali fantastické tvary, najčastejšie sa opakovali siluety cválajúcich koní a jednorožcov. Vietor neustával vyše hodiny; potom, v náhlom tichu, čo nastalo, ožila noc cvrlikaním a trepotaním krídel stoviek lelkov kozodojov, tých tajomných vtákov, čo sa podľa ľudových povestí zhromažďujú, aby nad niekým, komu dohára svieca, odspievali démonický žalospev. Tentoraz bol zbor lelkov taký veľký a hlasný, ako keby mal skonat' celý svet.

Lelky divými hlasmi vyspevovali žalospev, nebeskú klenbu zase pokrývali mračná, zaclonili mesačné svetlo. Vtedy zakvílila strašná beann'shea, zvestovateľka čejši rýchlej a násilnej smrti, na čierne nebo vycválal Divý Hon – oddiel ohnivookých prízrakov na kostrách koní, šelestiaci franforcami plášťov a zástav. Ako každých pár rokov, aj teraz zbieral Divý Hon úrodu, ibaže už celé desaťročia nebola taká hrôzostrašne bohatá – iba v samom Novigrade narátali vyše dvadsať osôb, čo sa bez stopy stratilo.

Keď Hon precválal a mračná sa rozplynuli, ľudia uvideli mesiac – ustupoval, ako zvyčajne v čase Rovnodennosti. Túto noc sa však mesiac zafarbil dokrvava.

Prostý ľud mal pre fenomény Rovnodennosti viacero vysvetlení, ktoré

sa koniec koncov výrazne líšili, pokiaľ išlo o regionálne špecifiká démonológie. Astrológovia, druidi a čarodejníci mali vlastné vysvetlenia, ale väčšinou chybné a vyslovene zošité horúcou ihlou. Málo, mimoriadne málo bolo ľudí, ktorí dokázali pospájať tieto javy so skutočnosťou.

Na Ostrovoch Skellige, napríklad, niektorí veľmi poverčiví ľudia videli v kuriózných prejavoch búrky predzvest' Tedd Deireadhu, konca sveta, pred ktorým sa odohrá bitka Ragh nar Roog, konečný zápas Svetla a Temnoty. Prudkú búrku, ktorá v noci jesennej Rovnodennosti otriasla Ostrovmi, považovali títo poverčiví za vlnu, čo zobákom vytlačil obludný Naglfar z Morhöggu, koráb postavený z nechtov mŕtvych, ktorý privázał armádu prízrakov a démonov Chaosu. Ľudia osvietenejší alebo lepšie informovaní však spájali šialenstvo nebies a mora s osobou zlej čarodejnice Yennefer – a jej strašnou smrťou. A ďalší – ešte informovanejší – videli v rozbúrenom mori znamenie, že umiera niekto, komu v žilách koluje krv kráľov Skellige a Cintry.

Na celom širom svete bola noc jesenného Ekvinokcia nocou príšer, prízrakov a zjavení, nocou neočakávaných prebudení, pridusených výkrikov a búšiacich sŕdc pod prestieradlami zmáčanými potom. Vidiny a vydesené prebúdzanie sa nevyhlo ani hlavám najjasnejším – v Nilfgaarde so Zlatými Vežami sa s krikom prebudil cisár Emhyr var Emreis. Na Severe, v Lan Exeteri, vyskočil z lôžka kráľ Esterad Thyssen a zobudil manželku, kráľovnú Zuleyku. V Tretogore sa strhol a načiahol po dýke šéfšpión Dijkstra a vyrušil zo sna manželku ministra štátnej pokladnice. Na hradisku Montecalvo sa z damaskových perín vynorila čarodejka Filippa Eilhart, no neprebrala manželku grófa de Noailles. Viac či menej prudko sa prebudili aj trpaslík Yarpén Zigrin v Mahakame, starý zaklínač Vesemir v horskej pevnosti Kaer Morhen, bankový pisár Fabio Sachs v meste Gors Velen, jarl Crach an Craite na palube drakkaru Ringhorn. Zobudila sa čarodejka Fringilla Vigo na zámku Beauclair, kňažka Sirgdrifa vo svätyni bohyne Freyji na ostrove Hindarsfjall. Prebudil sa Daniel Etcheverry, gróf Garramone v obklúčenej pevnosti Maribor. Zyvik, desiatnik Sivého práporu v opevnenej ganizóne Bann Gleann. Kupec Dominik Bombastus Houvenaghel v mestečku Claremont. A veľa, veľa iných.

Málo však bolo ľudí schopných všetky tieto javy a fenomény pospájať so skutočným, konkrétnym faktom. A s konkrétnou osobou. Náhoda zariadila, že traja z týchto ľudí trávili noc jesenného Ekvinokcia pod jednou strechou. Vo svätyni bohyně Melitele v Ellanderi.

– Kozodoje... – zakvílil pisár Jarre pri pohľade na temnotu, čo zaľahla na kláštorň park. – Sú ich hádam aj tisícky, celé mračná... Kričia na čiusi smrť... Na jej smrť... Ona umiera...

– Netáraj hlúposti! – Triss Merigold sa prudko otočila a zdvihla zovretú päšť; chvíľu sa zdalo, že postrčí alebo udrie chlapca do hrude. – Veríš na trápne povery?! Končí sa september, vtáctvo sa chystá odletieť! To je predsa celkom prirodzené!

– Ona umiera...

– Nikto neumiera! – skríkla čarodejka, celá bledá od rozčúlenia. – Nikto, rozumieš? Prestaň s tými táraninami!

Knižničná chodba sa zaplnila novickami zobudenými nočným poplachom. Tváre mali vážne a bledé.

– Jarre, – upokojila sa Triss. Položila chlapcovi ruku na plece a pevne ho stisla. – Si jediný muž vo svätyni. Všetky sa na teba dívame, hľadáme v tebe oporu a pomoc. Ty sa nesmieš báť, nesmieš podliehať panike. Ovládaj sa. Nerob nám problémy.

Jarre si zhlboka vzdychol a pokúšal sa potlačiť chvenie rúk a úst.

– To nie je strach, – zašepkal, no vyhýbal sa očiам čarodejky. – Ja sa nebojím, len ma to trápi! Obávam sa o ňu. Videl som vo sne...

– Aj ja som to videla, – stisla pery Triss. – Sníval sa nám ten istý sen, tebe, mne, Nenneke. Ale o tom ani slovo.

– Krv na jej tvári... Toľko krvi...

– Mlč, prosím ťa, prichádza Nenneke.

Veľkňažka pristúpila celkom blízko. Na tvári sa jej zračila únava. Na Trissinu nemú otázku odpovedala pokrútením hlavy. Keď si všimla, že Jarre otvára ústa, predbehla ho.

– Bohužiaľ, nič. Keď Divoký Hon prelietal ponad svätyňu, zobudili sa takmer všetky, ale nijaká nemala víziu. Ani takú hmlistú ako tie naše. Chod' si ľahnúť, chlapče, tu si zbytočný. Dievčatá, pod'te, prosím, do dormitória!

Oboma rukami si pretrela tvár a oči.

– Ech... Rovnodennosť! Čertovská noc... Chod' spať, Triss. Nedá sa nič robiť.

– Tá bezmocnosť, – stisla päste čarodejka, – ma privádza do zúrivosti. Pri predstave, že ona tam niekde trpí, že krváca, že jej hrozí... Došľaka, keby som vedela, čo si počať!

Nenneke, veľkňazka svätyne Melitele, sa odvrátila.

– A skúšala si sa pomodliť?

Na juhu, hneď za horami Amell, v Ebbingu, v krajine zvanej Pereplut, na rozsiahlych mokradiach pretínaných riekami Velda, Lete a Arete, na mieste vzdialenom od mesta Ellander a svätyne Melitele osemsto míľ vranieho letu, nočná mora zobudila nadržanom starého pustovníka Vysogotu. Prebudený Vysogota si nemohol ani za svet spomenúť na obsah sna, ale čudný nepokoj mu už nedovolil zaspať.

– Zima, zima, zima, brrr; – mrmlal si Vysogota, ako si pochodovým krokom kliesnil cestičku v trstí. – Zima, zima, brrr.

Ďalšia pasca bola prázdna. Ani jedna ondatra. Mimoriadne nevydarený lov. Vysogota očistil pascu od bahna a rias, pričom si šomral nadávky a poťahoval nachladnuto nosom.

– Zima, brrr, úú-ha, – hundral, keď postupoval k okraju trasoviska. – Čo je toto za september! Ved' sú len štyri dni po Ekvinociu! Teda takúto zimu na konci septembra si nepamätám, ako dlho žijem. A žijem už naozaj dlho!

Ďalšia – už predposledná – pasca bola takisto prázdna. Vysogotovi sa už nechcelo ani hromžiť.

– Bezpochyby je to tak, – hundral si za chôdze, – že klíma sa z roka na rok ochladzuje. A teraz to vyzerá tak, že ochladzovanie bude lavínovito pokračovať. Ha, elfovia to už dávno predpovedali, ale kto by už veril predpovediam elfov?

Nad starcovou hlavou sa znovu zatrepotali krídelká, zakmitali sa sivé, prízračne rýchle tvary. Hmla nad močiarmi sa opäť rozozvučala divým, prerušovaným trilkovaním kozodojov, rýchlym pleskotom ich krídeliek. Vysogota si vtáky nevšímal. Nebol poverčivý a kozodojov na močariskách žilo vždy dosť, najmä na svitaní lietali tak husto, až človeka premkol strach, že mu narazia do hlavy. No, možno ich nebývalo až také množstvo ako dnes, možno nevyvreskovali takto prenikavo... Ale čo už, v poslednej dobe príroda vystrájala kadejaké čudné kúsky, jedna zvláštnosť striedala druhú a zakaždým bola čudnejšia než tá predchádzajúca.

Práve vytiahol z vody poslednú, opäť prázdnu pascu, keď začul zaerdžať koňa. Kozodoje ako na povel náhle stíchli.

V mokradiach Pereplutu sa tu a tam vyskytovali aj suché, vyššie položené miesta, porastené čiernou brezou, jelšou, čremchou, drieňom a trnkou. Väčšinu týchto miest obklopovali trasoviská, takže bolo absolútne nemožné, aby sa tadiaľ prebrodil kôň alebo jazdec, čo sa tu nevyzná. A predsa erdžanie – Vysogota ho zachytil znovu – doliehalo akurát z takého suchého miesta.

Zvedavosť premohla opatrnosť.

Vysogota sa v koňoch a ich plemenách vyznal mizerne, ale bol estét, rozpoznal a ocenil krásu. A vraník so srstou lesklou ako antracit, ktorého zbadal medzi kmeňmi brezy, bol mimoriadne krásny. Bola to skutočná kvintesencia krásy. Bol taký nádherný, až mu pripadal neskutočný.

Ale skutočný rozhodne bol. A celkom skutočne sa zachytil v pasci – uzda sa mu zaplietla do krvavočervených, chytľavých konárov svíbového kríka. Keď Vysogota podišiel bližšie, kôň sklopil uši, dupol tak silno, až sa zachvela zem, potriasol peknou hlavou a otočil sa. Ukázalo sa, že to je kobyľa. A ukázalo sa ešte niečo. Niečo, čo spôsobilo, že Vysogotovi

začalo srdce tlčiť ako šialené a neviditeľné kliešte adrenalínu mu priam stisli hrdlo.

Za koňom v plytkej jame ležala mŕtvola.

Vysogota zhodil vrece na zem. A zahanbil sa za prvotnú myšlienku: otočiť sa a utiecť. So všetkou opatrnosťou pristúpil bližšie – kobyla totiž stále dupotala, klopila uši, cerila zuby a iba čakala na príležitosť, aby ho uhryzla alebo kopla.

Mŕtve telo patrilo nedospelému chlapcovi. Ležal tvárou k zemi, jednu ruku skrčenú pod telom, druhú vystretú bokom a prstami zaborenú do prachu. Chlapec mal na sebe semišovú kazajku, tesné kožené nohavice a mäkké elfské čižmy so sponami, vysoké až po kolená.

Vysogota sa zohol – a v tej chvíli mŕtvola nahlas zastonala. Čierna kobyla ťahavo zaerdžala a dupla kopytom.

Pustovník si klakol, opatrne otočil raneného. Inštinktívne odvrátil hlavu a sykol pri pohľade na obludnú masku z blata a zoschnutej krvi, akú mal chlapec na mieste tváre. Jemne odhrnul mach, lístie a piesok z pier pokrytých hlienom a slinami, pokúsil sa odlepiť od líca vlasy zlepené krvou, stuhnuté do tvrdej chrasty. Ranený tlmene zakvílil, narovnal sa. A začal sa triasť. Vysogota mu odlepil vlasy od tváre.

– Dievča, – precedil nahlas, lebo nemohol uveriť tomu, čo mal rovno pred očami. – Je to dievča.

Keby sa v ten deň po zotmení dokázal niekto prikradnúť k chalupe s polozborenou strechou obrastenou machom, stratenej medzi močiar-
mi, keby nazrel cez škáry v okeniciach, uvidel by v izbe skúpo osvetle-
nej sviecami mladučké dievča s hlavou zavinutou v obväzoch, ležiace
v takmer mŕtvolnej polohe na kožušinami vystlatej prični. Uvidel by aj
starca so sivou, splstnatenou bradou a dlhými bielymi vlasmi, padajúcimi
od okraja rozsiahlej plešiny až po plec. Všímol by si, že stariec zapaluje
ďalšiu sviecu, kladie na stôl presýpacie hodiny, ostré pero, skláňa sa nad
pergamen. Že si zamyslene čosi hovorí a nespúšťa oči z dievčata na prični.

Niečo také však nebolo možné. Toto nemohol vidieť nikto. Pustovníkova chalupa bola dobre schovaná v močariskách. V divokej, večnými hmlami zastretej pustatine, kam by sa nikto neodvážil.

– Zapíšme, – ponoril Vysogota pero do atramentu, – teda nasledovné: Sú tri hodiny po zákroku. Diagnóza: *vulnus incisivum*, rezná rana spôsobená veľkou silou neznámym ostrým nástrojom, podľa všetkého so zakriveným ostrím. Prechádza ľavou časťou tváre, začína sa v oblasti pod očnicou, ťahá sa cez líce a siaha až po prúšnicovo-čelústnú oblasť. Najhlbšia rana, siahajúca po okosticu, sa začína poniže očnice, na jarmovej kosti. Predpokladaný čas od zranenia do chvíle prvého ošetrenia rany: desať hodín.

Pero zaškrípalo na pergamene, škripot však netrval dlhšie ako pár sekúnd. A riadkov. Vysogota nepokladal za hodné zapísania všetko, čo hovoril.

– Vráťme sa k ošetreniu rany, – pokračoval po chvíli starec, zahľadený do mihotavého, čmudivého plameňa sviece, – a zapíšme nasledovné: Neobrezal som okraje poranenia, obmedzil som sa len na odstránenie niekoľkých odumretých kúskov kože a, samozrejme, chrasty. Ranu som vymyl odvarom z vŕbovej kôry. Odstránil som z rany nečistoty a cudzie elementy. Zošil som ranu konopnou dratvou. Iným druhom nití som, nech je zaznamenané aj toto, nedisponoval. Aplikoval som obklad z horskej arniky a gázový obväz.

Do stredy izby vbehla myš. Vysogota jej podhodil kúsok chleba. Dievča na priční dýchalo nepokojne, v spánku stonalo.

– Ôsma hodina po zákroku. Stav pacientky bez zmien. Stav lekára... to znamená môj, sa zlepšil, keďže som si trochu pospal... Môžem pokračovať v poznámkach. Je totiž vhodné na tieto stránky pridať aj zopár informácií

o mojej pacientke. Pre potomstvo. Ak vôbec nejaké potomstvo prenikne do týchto močiarov, kým sa to tu všetko nerozpadne a nespráchnivie.

Vysogota si sťažka vzdychol, namočil pero a otreľ ho o okraj kalamára.

– Pokiaľ ide o pacientku, – zamrmľal, – nech je zaznamenané nasledovné: Rokov má, podľa všetkého, asi šesťnásť, je vysoká, pomerne útlej postavy, no rozhodne nie neduživej, nič nepoukazuje na podvýživu. Svalstvo a fyzická konštrukcia typická skôr pre mladú elfku, ale nepotvrdili sa nijaké známky miešania rasy, vrátane kvarterónky. Nižšie percento elfskej krvi nemusí, ako je známe, zanechať nijaké stopy.

Vysogota akoby si až teraz spomenul, že na hárok nezapísal ani jednu runu, ani jedno slovo. Priložil pero k papieru, ale atrament už vyschol. Starec si to vôbec nevšimol.

– Nech je zaznamenané aj to, – pokračoval, – že dievča nikdy nerodilo. A že na tele nemá nijaké staršie stopy po zraneniach, jazvy, škrabance, nijaké známky ťažkej fyzickej práce, stopy po nehodách, riskantnom živote. Podčiarkujem: reč je len o starších stopách. Čerstvých stôp je na tele viac než dosť. Dievča bolo bité, mlátené, a to určite nie otcovskou rukou. Pravdepodobne sa mu ušli aj kopance.

Na tele som našiel aj pomerne čudné, zvláštne znamenie... Hmmm... Zapíšme to v záujme vedy... Na slabine, tesne pri lonovom pahorku, má dievča vytetovanú červenú ružu.

Vysogota si sústredene obzeral zaostrený hrot pera a potom ho ponoril do kalamára. Tentoraz však nezabudol, prečo to urobil – rýchlo začal hárok zaplňovať rovnými riadkami nakloneného písma. Písal, kým pero nezaschlo.

– V polospánku rozprávala a vykrikovala, – pokračoval. – Jej prízvuk a spôsob vyjadrovania, ak vynechám časté vulgarizmy v obscénnom žargóne zločincov, sú pomerne ťažko zaraditeľné, ale trúfol by som si tvrdiť, že pochádzajú skôr zo Severu než z Juhu. Niektoré slová...

Opäť zaškrípľal perom po pergamene, nie však dlho, skôr prikrátko na to, aby zaznamenal všetko, čo pred chvíľou odznelo. Potom pokračoval v monológ, presne tam, kde ho prerušil.

– Niektoré slová, mená a názvy, ktoré dievča v horúčke vyslovilo, stoja

za zapamätanie. A preskúmanie. Všetko poukazuje na to, že cestu do chalupy starého Vysogotu našla mimoriadne nevšedná osoba...

Na chvíľu zmlkol a načúval.

– Len aby sa chalupa starého Vysogotu, – zamrmal, – neukázala ako *koniec* jej cesty.

Vysogota sa sklonil nad pergamenom, dokonca naň priložil pero, ale nezapísal nič, ani jednu runu. Pustil pero na stôl. Chvíľu odľukoval, nahnevane hundral, smrkal. Pozeral sa na príčnu a počúval zvuky, čo odtiaľ zaznievali.

– Treba skonštatovať a zapísať, – vyhlásil unavené, – že to naozaj vyzerá zle. Všetko moje úsilie a počínanie sa môže ukázať ako neúčinné, nedostačujúce. Moje obavy boli opodstatnené. Rana je infikovaná. Dievča má vysokú horúčku. Vyskytli sa už tri zo štyroch kardinálnych prejavov akútneho zápalu. *Rubor, calor a tumor* už v tejto chvíli možno potvrdiť okom aj pohmatom. Keď sa pominie pooperačný šok, objaví sa aj štvrtý symptóm: *dolor*. Nech je teda zapísané, že uplynulo takmer pol storočia, odkedy som sa venoval medicínskej praxi, cítim, ako mi tie roky zaťažujú pamäť aj zručnosť prstov. Neviem už veľa urobiť, a ešte menej toho môžem. Prostriedkov a medikamentov mám menej ako málo. Všetka nádej spočíva skôr v obrannom mechanizme mladého organizmu...

– Dvanásť hodín po zákroku. Podľa očakávania je tu aj štvrtý symptóm nakazení: *dolor*. Chorá kričí od bolesti, horúčka a triaška sú čoraz intenzívnejšie. Nemám nič, nijaký prostriedok, čo by som jej mohol podať. Disponujem nevelkým množstvom elixíru z durmanu, ale dievča je prislabé, možno by neprežilo jeho pôsobenie. Mám aj trocha akonita, ale akonitum by ho zabilo zaručene.

– Pätnásta hodina po zákroku. Svitá. Chorá je v bezvedomí. Horúčka prudko stúpa, zimnica silnie. Navyše badať silné kŕče tváre. Ak je to tetanus, dievča je stratené. Dúfajme, že je to len tvárový nerv... Alebo trojklaný. Alebo obidva... Dievča by zostalo poznačené... Ale prežilo by...

Vysogota sa pozrel na pergamen, na ktorý nezapísal ani jednu runu, ani jedno slovo.

– Za podmienky, – utrúsil tlmene, – že zvládne infekciu.

– Dvadsaata hodina po zákroku. Horúčka stále stúpa. *Rubor, calor, tumor* a *dolor* dosahujú, ako sa mi vidí, kritickú hranicu. Dievča v takomto prípade nemá šancu prežiť. Tak to teda zaznamenávam... Ja, Vysogota z Corva, neverím v existenciu bohov, ale keby náhodou existovali, nech držia ochrannú ruku nad týmto dievčaťom. A nech mi odpustia, čo som urobil... Ak sa to, čo som urobil, ukáže ako omyl.

Vysogota odložil pero, pretrel si spuchnuté, svrbíace viečka, pritlačil si päsť na sluchy.

– Podal som jej zmes durmanového elixíru a akonita, – skonštatoval polohlasne. – V najbližších hodinách sa o všetkom rozhodne.

Nespal, iba podriemkaval; z driemot ho zrazu vyrušil lomož a buchot, ktorý sprevádzalo zastonanie. Skôr nahnevané než bolestivé.

Vonku sa rozodnievalo, cez škáry okeníc sa cedilo bledé svetlo. Piesok v presýpacích hodinách sa už dosypal, a to dávno – Vysogota ich ako obvykle zabudol obrátiť. Kahanec sotva blikal, rubínová žiara z ohniska nejasne osvetľovala kút izby. Starec vstal, odsunul narýchlo postavený paraván z diek, ktorým oddelil pričňu od zvyšku miestnosti, aby chorej zabezpečil pokoj.

Chorá sa už stačila pozviechať z podlahy, kam pred chvíľkou spadla; sedela zhrbená na okraji brlôžka a usilovala sa poškriabať si tvár pod obväzom. Vysogota si odkašľal.

– Prosil som ťa, aby si nevstávala. Si príliš zoslabnutá. Ak niečo chceš, zavolaj. Som vždy celkom blízko.

– Lenže ja akurát nechcem, aby si bol nablízku, – povedala potichu, na pol úst, ale celkom zreteľne. – Chcem sa vycikať.

Keď sa vrátil, aby vzal nočník, ležala na priči ni naznak, ohmatkávala obväz na tvári, ovinutý aj okolo čela a hrdla. Keď k nej po chvíli znovu pristúpil, nezmenila polohu.

– Štyri dni? – spýtala sa s pohľadom upretým do povaly.

– Päť. Od nášho posledného rozhovoru uplynul deň. Prespala si celých dvadsaťštyri hodín. To je dobre, spánok posilňuje.

– Cítim sa lepšie.

– To rád počujem. Zložíme bandáž. Pomôžem ti sadnúť si. Chyť sa mi ruky.

Rana sa pekne a bez mokvania hojila, tentoraz sa to obišlo bez bolestivého odliepania obväzu od chrasty. Dievča sa opatrne dotklo líca. Skrivilo tvár, ale Vysogota vedel, že nejde iba o bolesť. Zakaždým znovu sa ubezpečovala o rozsahu poranenia, uvedomovala si závažnosť rany. Vydesene si potvrdila, že to, čo cítila dotykom predtým, nebola nočná mora spôsobená horúčkou.

– Máš tu nejaké zrkadlo?

– Nemám, – zaklamal.

Pozrela sa naňho, prvý raz podistým celkom prítomne.

– To znamená, že je to až také zlé? – opatrne si prešla prstom po stehoch.

– Rana je veľmi rozsiahla, – zahundral, našťavaný sám na seba, že sa ospravedľuje a vyhovára pred touto soplňanou. – Tvár máš stále veľmi spuchnutú. O pár dní vyberiem stehy, dovtedy ti budem prikladať arniku a vŕbový extrakt. Nebudem ti už obväzovať celú hlavu. Celkom pekne sa to hojí. Naozaj...

Neodpovedala. Pohla ústami a čeľusťou, zamračila sa a krivila tvár, skúšala, čo rana dovoľuje a čo nie.

– Uvaril som vývar z holuba. Dáš si?

– Dám. Ale tentoraz sa o to pokúsím sama. Je to zahanbujúce byť krmená ako paralytička.

Jedla dlho. Dvíhala drevenú lyžicu k ústam opatrne a s takou námahou, ako keby vážila dva funty, ale poradila si bez pomoci Vysogotu, ktorý ju so záujmom pozoroval. Vysogota bol zvedavý, priam blčal zvedavosťou. Vedel, že spolu s vyzdravením dievčaťa sa začne aj výmena názorov, aká môže vrhnúť svetlo na celú tajomnú záležitosť. Vedel o tom a nemohol sa dočkať tej chvíle. Pridlho býval v tejto pustatine sám.

Dievča dojedlo a kleslo na podušky. Chvíľu otupene hľadelo na povalu, potom otočilo hlavu. Nezvyčajne veľké zelené oči, pomyslel si znovu Vysogota, dodávali jej tvári nevinný detský výraz, ktorý bol v tejto chvíli v rozpore so škaredo znetvorenou tvárou. Vysogota poznal tento typ pôvabu – veľkooké večné dieťa, fyziognómia, čo vyvolávala inštinktívnu sympatiu. Večné dievčaťko, hoci už zabudlo na dvadsiate, ba hádam aj tridsiate narodeniny. Áno, Vysogota dobre poznal tento typ krásy. Presne takáto bola jeho druhá žena. A taká istá bola aj jeho dcéra.

– Musím odtiaľto zmiznúť, – vyhlásilo náhle dievča. – A to čo najskôr. Prenasledujú ma. Ved' to vieš.

– Viem, – prikývol. – To boli prvé slová, ktoré som nepovažoval za blúznenie. Presnejšie, jedny z prvých. Najprv si sa spýtala na svojho koňa a na meč. V takomto poradí. Keď som ťa ubezpečil, že kôň aj meč sú dobre schované, začala si ma podozrievať, že som komplic akéhosi Bonharta, že ťa neliečim, ale vystavujem tortúre nepravými nádejami. Keď som ťa horko-tážko vyviedol z omylu, predstavila si sa ako Falka a poďakovala si sa mi za záchranu.

– To je dobre. – Otočila hlavu na poduške, ako keby sa chcela vyhnúť povinnosti pozeráť sa mu do očí. – To je dobre, že nezabúdam poďakovať. Pamätám si všetko ako cez hmlu. Neviem, čo bola skutočnosť a čo sen. Bála som sa, že som nepoďakovala. Nevolám sa Falka.

– Aj to som sa dozvedel, hoci skôr náhodou. V horúčke si porozprávala kadečo.

– Som utečenec, – vyhlásila, stále odvrátená od starca. – Zbeh. Poskyt-

núť mi úkryt je nebezpečné. Je nebezpečné vedieť, ako sa naozaj volám. Musím naskočiť na koňa a utekať, skôr než ma tu vypátrajú...

– Ešte pred chvíľou, – pripomenul jej mätko, – si mala problém sadnúť si na nočník. Neviem si predstaviť, že by si vysadla na koňa. Ale ručím ti za to, že tu si v bezpečí. Tu ťa nikto nenájde.

– Celkom iste ma hľadajú. Idú po stopách, snoria všade po okolí...

– Len pokoj. Každý deň prší, nikto nenájde nijaké stopy. Si v končinách, kde nenarazíš na človeka, v pustovni. V dome pustovníka, ktorý sa odre-
zal od sveta. Postaral sa, aby ho svet len tak ľahko nenašiel. Ale ak chceš, nejako správu o tebe doručím tvojim blízkym alebo priateľom.

– Ved' ani nevieš, kto som.

– Si ranené dievča, – prerušil ju. – Utekáš pred niekým, kto neváha také-
to dievčatá napádať. Chceš, aby som doručil nejakú správu?

– Niet komu, – odvetila po chvíli; Vysogota uchom zachytil zmenu v hla-
se. – Moji priatelia nežijú. Všetkých pozabýjali.

Nič na to nepovedal.

– Ja som smrť, – pokračovala čudne znejúcim hlasom. – Každý, kto sa so
mnou stretne, umiera.

– Každý nie, – oponoval a uprel na ňu prenikavý pohľad. – Nie ten Bon-
hart, ktorého meno si vykrikovala v horúčke, ten, pred ktorým chceš te-
raz utekať. Vaše stretnutie uškodilo skôr tebe, jemu nie. To on... ti poranil
tvár?

– Nie, – stisla pery, aby pritlmila niečo, čo mohlo byť zastonanie, ale aj
zahromženie. – Tvár mi poranil Kaňa. Stefan Skellen. A Bonhart... Bon-
hart ma ranil oveľa horšie. Hlbšie. O tom som v horúčke nevravela?

– Len sa upokoj, si zoslabnutá, mala by si sa vyhýbať rozrušeniu.

– Volám sa Ciri.

– Urobím ti obklad z arniky, Ciri.

– Počkaj... chvíľu. Daj mi nejaké zrkadlo.

– Ved' som ti povedal...

– Prosím ťa!

Počúvol ju; dospel k presvedčeniu, že s tým už dlhšie netreba otáľať.
Priniesol dokonca aj lampáš, aby lepšie videla, čo jej to porobili s tvárou.

– Nuž, tak je to, – skonštatovala zmeneným, nalomeným hlasom. – Presne tak, ako som si myslela. *Skoro* tak, ako som si myslela.

Vstal, odstúpil od postele a zatiahol za sebou improvizovaný paraván z diek.

Usilovala sa vzlykať potichu, aby to nepočul. Veľmi sa o to usilovala.

Na druhý deň jej Vysogota vybral polovicu stehov. Ciri si ohmatala líce, zasyčala ako zmijsa, pošťažovala sa na bolesť ucha a precitlivený krk pod spodnou sánkou. Predsa však vstala, obliekla sa a vyšla na dvor. Vysogota neprotestoval. Sprevádzať ju. Nemusel jej pomáhať ani ju podopierať. Dievča bolo zdravé a oveľa silnejšie, ako sa dalo očakávať.

Zachvelo sa až vonku, keď sa pridržalo verají dvier.

– Ale... – prudko sa rozkašľala po nadýchnutí. – Ale je zima! Mrzne alebo čo? To už tu máme zimu? Ako dlho som tu preležala? Niekoľko týždňov?

– Presne šesť dní. Dnes máme piaty októbrový deň, ale vyzerá to tak, že október bude poriadne studený.

– Piaty október? – zamračila sa a zasyčala od bolesti. – A to ako? Dva týždne...

– Čo? Aké dva týždne?

– Na tom nezáleží, – pokrčila plecami. – Možno som si to pomýlila... A možno ani nie. Povedz mi, čo to tu tak ukrutne smrdí?

– Kože. Lovím ondatry, bobry, nutrie a vydry, spracúvam kože. Aj pustovníci musia z niečoho žiť.

– Kde je môj kôň?

– V chlieviku.

Čierna kobyľa ich privítala hlasným zaerdžaním, Vysogotova koza sa k nej pridala zamékaním, v ktorom zaznela veľká nespokojnosť z núteného delenia sa o priestor s novým podnájomníkom. Ciri objala koňa okolo šije, pohladila ho po hrive. Kobyľa odfrkla a prehrabla slamu kopytom.

– Kde mám sedlo? Čabraku? Postroj?

– Tu.

Neprotestoval, nekomentoval, nenanucoval svoj názor. Mlčky sa opieral o palicu. Nepohol sa, keď zastonala, lebo sa jej nedarilo zdvihnúť sedlo, nezachvel sa, keď sa roztriasla pod ťarchou bremena a sťažka, s hlasným zjojknutím dopadla na vrstvu slamy. Nepodišiel k nej a nepomáhal jej vstať. Pozorne ju sledoval.

– No dobre, – precedila cez stisnuté zuby a odstrčila kobyľu, čo jej dýchala za golier. – Všetko je jasné. Ale ja *musím* odtiaľto zmiznúť, dočerta! Jednoducho musím!

– Kam? – spýtal sa chladne.

Ohmatala si tvár, no zostala sedieť na slame vedľa sedla.

– Čo najďalej.

Pokýval hlavou, ako keby ho odpoveď uspokojila, všetko objasnila a neponechávala miesto na dohady. Ciri s námahou vstala. Ani sa nepokúsila zohnúť po sedlo a postroj. Len si overila, či má kobyľu v žľabe seno a ovos, a začala utierať chrbát a boky koňa otiepkou slamy. Vysogota mlčky čakal a dočkal sa. Dievča sa zachytilo stĺpika, čo podopieral strechu, a zbledlo ako plátno. Bez slova mu podal palicu.

– Nič mi nie je. To len...

– To sa ti len zakrútila hlava, lebo si ešte chorá a slabá ako mača. Pod'. Musíš si ľahnúť.

Po západe slnka Ciri po niekoľkých hodinách spánku vyšla opäť von. Vysogota na ňu cestou od rieky narazil pri živom plote z ostružinových kríkov.

– Nechod' príďaleko od chalupy, – pripomenul jej. – Po prvé, si ešte prislabá...

– Cítim sa lepšie.

– Po druhé, je to nebezpečné. Obklopuje nás obrovský močiar a neko-nečný lán trstia. Nepoznáš chodníčky, mohla by si zablúdiť alebo sa utopiť v trasovisku.

– A ty, – ukázala na vrece, čo mal prehodené cez plece, – cestičky po-

znáš, to je jasné. A chodievaš po nich, ani nie veľmi ďaleko, takže ten močiar nie je až taký veľký. Spracúvaš kože, aby si mal z čoho žiť. Kelpia, moja kobyľa, dostáva ovos, no ja tu pole nikde nevidím. Jedli sme kurča a krúpy. Ba aj chlieb. Ozajstný chlieb, nie podplamenníky. Chlieb by si nedostal len tak od nejakého lovca kožušín. Takže niekde nablízku musí byť dedina.

– Bezchybná dedukcia, – pokojne pritakal starec. – Naozaj získavam proviant v najbližšej dedine. Najbližšej, ale rozhodne nie blízkej – leží na okraji močarísk. Močiar hraničí s riekou. Vymieňam kože za potraviny, privezú mi ich na loďke. Chlieb, ovos na kašu, múku, soľ, syr, občas zajaca alebo kurča. Sem-tam aj správy.

Nedočkal sa otázky, a tak pokračoval:

– V osade dvakrát pátrala jazdecká hliadka. Prvý raz vystríhali ľudí, aby ťa neskrývali, sedliakom sa vyhrážali ohňom a mečom, ak by ťa náhodou chytili v osade. Druhý raz sľúbili odmenu – za tvoju mŕtvolu. Tvoji prenasledovatelia sú presvedčení, že ležíš mŕtva v lesoch, niekde v kroví v nejakom úšuste.

– A nevydýchnu si, – zamumlala, – kým nenájdu ostatky. To dobre viem. Potrebujú dôkaz, že nežijem. Dovtedy sa nevzdajú. Budú sľadiť všade. Nakoniec sa dostanú aj sem...

– Veľmi im na tom záleží, – poznamenal. – Povedal by som, že viac než mimoriadne...

Stisla pery.

– Neboj sa. Odídem, skôr než ma tu nájdú. Neohrozím ťa... Neboj sa.

– Prečo si myslíš, že sa bojím? – pokrčil plecami. – Že by sa bolo treba báť? Sem nikto nepríde, nikto ťa tu nevypátra. Ale ak vytrčíš nos z trstia ty, vbehneš svojim prenasledovateľom rovno do náručia.

– Inými slovami, – pohodila pyšne hlavou, – musím tu zostať? To si chcel povedať?

– Nie si väzeň. Môžeš odísť, kedy len chceš. Presnejšie, keď budeš vladať. Môžeš však u mňa aj zostať a prečkať to. Raz ich to prestane baviť, skôr či neskôr, raz určite. Môžeš mi veriť, v tom sa vyznám.

Zelené oči sa jej zablysli, keď sa naňho pozrela.

– Koniec koncov, – dodal rýchlo, pokrčil plecami a odvrátil pohľad, – aj tak urobíš, čo chceš. Opakujem: ja ťa tu nedržím.

– Dnes teda asi neodídem, – zamrmlala. – Som slabá... A o chvíľku zapadne slnko... A ja predsa nepoznám tunajšie chodníčky. Tak poďme dnu. Som celá premrznutá.

– Vravíš, že som tu ležala šesť dní. Naozaj?

– Prečo by som ti klamal?

– Neurážaj sa hneď. Chcem len zrátat' dni... Ušla som... Zranili ma... Na deň Rovnodennosti. Dvadsiateho tretieho septembra. Ak radšej rátaš podľa elfov, v posledný deň Lammas.

– To nie je možné.

– Prečo by som si vymýšľala? – skríkla, zastonala a chytila sa za tvár. Vysogota sa na ňu pokojne pozeral.

– Dôvod nepoznám, – vyhlásil chladne, – ale kedysi som bol lekár, Ciri. Je to už dávno, ale stále viem odlíšiť ranu spôsobenú pred desiatimi hodinami od zranenia spreď štyroch dní. Našiel som ťa dvadsiateho siedmeho septembra. Takže ťa museli raniť dvadsiateho šiesteho. Na tretí deň Vele-nu, ak dávaš prednosť rátaniu podľa elfov. Tri dni po Ekvinokciu.

– Zranili ma akurát *počas* Ekvinokcia.

– To nie je možné, Ciri. Musela si si pomýliť dátum.

– Určite nie. Možnože ty máš nejaký zastaraný pustovnícky kalendár.

– Nech je tak. Má to až taký veľký význam?

– Nie. Nijaký.

O tri dni jej Vysogota vybral posledné stehy. Mal všetky dôvody byť spokojný, ba pyšný na svoje dielo – lúnia stehov bola rovná a čistá, nebolo sa treba obávať tetovania vrasteného do rany po zanesených nečistotách. Zadosťučinenie však chirurgovi kazil pohľad na Ciri, ktorá v pochmúr-

nom mlčaní skúmala jazvu v zrkadle pod rôznymi uhlami a usilovala sa ju prekryť – márne – vlasmi, čo si začesávala na líce. Jazva jej hyzdila tvár. Fakt zostával faktom, s tým sa nedalo nič robiť. Vôbec by nepomohlo predstierať, že to je inak. Stále červená, zdurená, hrubá ako povraz, poprepichovaná stopami po ihle a poznačená odtlačkami nití, rana naozaj vyzerala prízračne. Tento stav mal šancu sa postupne, ba dokonca aj relatívne rýchlo zlepšovať. Vysogota však vedel, že niet šance, aby jazva zmizla úplne a prestala Ciri špaťiť tvár.

Ciri sa cítila podstatne lepšie, ale na prevkapanie a uspokojenie Vysogotu sa vôbec nevracala k téme odchodu. Vyviedla z chlievika svoju čiernu Kelpiu – Vysogota vedel, že na Severe mal meno „kelpia“ chaluhovec, strašný morský netvor, podľa povier schopný nadobudnúť podobu krásneho vraníka, delfína či dokonca pôvabnej ženy, no v skutočnosti vždy pripomínal skôr hromadu morských rastlín. Ciri kobylu osedlala a párkrát obklusala dvor a chalupu, po čom Kelpiu odviedla späť do chlievika, aby robila spoločnosť koze. Ciri zasa vošla do chalupy, aby robila spoločnosť Vysogotovi. Pomáhala mu dokonca – pravdepodobne z nudy – pri práci s kožami. Kým on triedil nutrie podľa rozmerov a odtieňov, ona ondatrie kože rozrezávala pozdĺž doštičky vlozenej dovnútra na chrbtý a brušká. Prsty mala mimoriadne šikovné.

Práve pri tejto činnosti medzi nimi prebehol pomerne zvláštny rozhovor.

– Nevieš, kto som. Ani by ti na um nezišlo, kto vlastne som.

Niekoľkokrát zopakovala toto banálne konštatovanie, čím ho mierne podráždila – zhodil by sa, keby dal najavo svoje emócie pred takouto soľňou. Nie, také čosi nemohol pripustiť, nedal najavo ani zvedavosť, hoci ho spaľovala.

Zvedavosť vlastne neopodstatnenú, veď si bez námahy dokázal domyslieť, kto je. Vo Vysogotových časoch mládežníckej bandy neboli až také vzácne. Roky, čo odvtedy uplynuli, nemohli len tak zredukovať magnetic-

kú silu, s akou takáto cháska priťahuje decká túžiace po dobrodružstve a silných dojmoch. I keď na to často doplácajú. Sopliaci, čo sa z toho dostanú len s jazvou na tvári, môžu hovoriť o šťastí – na tých menej šťastných čakali mučiarnie, povraz alebo kôl.

Nuž, od čias Vysogotu sa zmenilo len jedno – postupujúca emancipácia. K bandám sa pridávali nielen výrastkovia, ale aj pojašené dievky, čo uprednostnili koňa, meč a dobrodružstvo pred ihlicami, kúdelou a čakaním na nápadníkov.

Vysogota jej toto všetko priamo nepovedal. Vyjadril to okľukami, ale tak, aby pochopila, že on vie. Aby jej dal najavo, že ak je tu niekto tajomný, tak rozhodne nie ona – len zázrakom zachránená nedospelá lúpežníčka z mládežníckej zbojníckej bandy. Zohyzená soplaňa, čo sa pokúša vytvárať okolo seba auru tajomnosti...

– Nevieš, kto som. Ale neboj sa. Onedlho odídem. Nebudem ťa vystavovať nebezpečenstvu.

Vysogota už mal toho dost.

– Nehrozí mi nijaké nebezpečenstvo, – ohradil sa sucho. – Ved' aké aj? Ani ak by sa tu objavili prenasledovatelia, o čom pochybujem, čo zlé by ma už mohlo postretnúť? Poskytovať pomoc utekajúcim zločincom je trestné, ale nie v prípade pustovníka, pretože pustovník o svetských záležitostiach nič nevie. Mojm privilegium je pohostiť každého, kto nájde cestu do mojej pustovne. Dobre si to povedala: neviem, kto si. Odkiaľ ja, pustovník, môžem vedieť, kto si, čo si vyviedla a prečo ťa prenasleduje zákon? A aký zákon? Ved' ja ani neviem, či právo v tomto kraji platí, aká a čiá jurisdikcia. A vôbec ma to nezaujíma. Som pustovník.

Priveľa rozprával o pustovníctve, to cítil. Ale nevzdával sa, jej nahnevane zelené oči ho prebodávali ako ostrohy.

– Som len chudobný eremita. Pre svet a jeho záležitosti som vlastne mŕtvy. Som jednoduchý človek, nevzdelaný, o veciach sveta nič neviem...

Prehnal to.

– To teda akurát! – skríkla a zhodila kožu a nôž na podlahu. – Máš ma za hlupaňa, či čo? Nemysli si, nie som hlúpa. Pustovník, chudobný eremita! Keď si bol preč, tak som sa tu porozhliadla. Nazrela som tamto, do kúta,

za tú zafúľanú plachtu. Kde sa tam na poličkách vzali tie učené knihy, no povedz, ty prostý, nevedomý človeče!

Vysogota hodil na kopu kožu z nutrie.

– Predtým tu býval výberca daní, – vysvetľoval bezstarostne. – Sú to katastrálne a účtovné knihy.

– Klameš, – skrivila tvár Ciri a počúchala si jazvu. – Klameš mi rovno do očí!

Neodpovedal, tváril sa, že zisťuje odtieň ďalšej kože.

– Možno si myslíš, – pokračovala po chvíli, – že keď máš bielu bradu, vrásky a sto rokov na krku, tak bez námahy oklameš naivnú mládku, čo? Tak ti poviem: hlúpejšiu by si možno aj obalamutil. Lenže ja nie som hlúpa.

Vysoko zdvihol obočie v nemej, no provokatívnej otázke. Nenechala ho dlho čakať.

– Ja som sa, pustovník môj, učila na miestach, kde bolo veľa kníh, aj takých istých, čo sú na твоjich policiach. Veľa z tých titulov poznám.

Vysogota zdvihol obočie ešte vyššie. Dívala sa mu rovno do očí.

– Čudné veci, – precedila, – tu tára táto špinavá handra, otrhaná sirota, podľa všetkého zlodejka alebo banditka, nájdená v kríkoch s rozmlátenou papulou. Ale mal by si vedieť, pán pustovník, že som čítala *Históriu* Rodericka de Novembre. Prezerala som si, a to neraz, dielo s názvom *Materia medica*. Poznám *Herbarius*, taký istý ako ten tvoj na poličke. Viem, čo označuje na chrbtoch kníh hermelínový kríž na červenom štíte. To znamená, že knihu vydala univerzita v Oxenfurte.

Zmlkla, no neprestala ho pozorne sledovať. Vysogota mlčal a usiloval sa tváriť neutrálne.

– Preto si myslím, – dodala a pohodila hlavou obvyklým pyšným a trochu prudkým pohybom, – že vôbec nie si len taký jednoduchý človek, a už vôbec nie pustovník. Že si pre svet vôbec neumrel, skôr si pred ním ušiel. A skrývaš sa tu, v puste krajine, maskovaný týmto výzorom a nekonečnými močariskami porastenými trstím.

– Ak to je tak, – usmial sa Vysogota, – tak sa potom zázračne splietli naše osudy, moja sčítaná slečna. Mimoriadne tajomne sme sa zbratali

vdaka osudu. Ved' aj ty sa tu ukrývaš. Ved' aj ty, Ciri, okolo seba snuješ pavučinu ilúzií a tajností. Ja som však starý človek, plný podozrievavosti a zatrpknutej stareckej nedôvery...

– Nedôvery voči mne?

– Voči svetu, Ciri. Voči svetu, kde si šál'ba zakladá masku pravdy, aby vylákala inú pravdu, mimochodom rovnako falošnú, tiež sa pokúšajúcu klamať. Voči svetu, v ktorom erb univerzity v Oxenfurte maľujú na vrátka verejných domov. Voči svetu, kde sa ranené lúpežníčky vydávajú za skúsené, učené, možno aj šľachtické slečinky, intelektuálky a erudované čitateľky Rodericka de Novembre, oboznámené so znakom Akadémie. Napriek všetkému zdaniu. Napriek tomu, že samy nosia iný znak – tetovanie banditov. Červenú ružičku ihlou zachytenú na slabine.

– Skutočne si mal pravdu, – zahryzla si do pery a jej tvár zaliala taká intenzívna červen, že čiara jazvy takmer očernela. – Si zatrpknutý stavec. A zvedavý dedo.

– Na polici za tou plachtou, – ukázal hlavou, – stojí *Aen N'og Mab Taedh'morc*, zbierka elfských báj a veršovaných povestí. Je tam aj historka, ktorá akoby zachytávala našu situáciu a tento rozhovor, historka o sivom havranovi a mladučkej lastovičke. Keďže som, tak ako ty, Ciri, erudita, dovoľm si pripomenúť príslušný fragment. Havran, ako si určite dobre pamätáš, vyčíta lastovičke nerozvážnosť a nepatričnú ľahkomyselnosť.

Hen Cerbin dic'ss aen n'og Zireael

Aark, aark, caelm foile, te veloe, ell?

Zireael...

Zmĺkol, oprel si lakte o stôl a bradu o prepletené prsty. Ciri trhla hlavou, vystrela sa, vyzývavo sa naňho pozrela a – dokončila:

... Zireael veloe que'ss aen en'ssan irch

Mab og, Hen Cerbin, veran ni, quirk, quirk!

– Zatrpknutý a nedôverčivý stavec, – ozval sa po chvíli Vysogota bez toho, aby zmenil polohu, – prosí o odpustenie mladú vzdelanú dámu. Sivý havran, čo všade tuší zákernosť a klamstvo, prosí o odpustenie lastovičku, ktorej jediným previnením je, že je mladá a plná života. A peknučká.

– Teraz táraš, – mykla sa a inštinktívne si zakryla dľaňou jazvu na líci. – Také komplimenty si radšej odpusti. Nenapravia hrubé stehy, ktorými si mi pozošíval kožu. Nemysli si, že takto si získaš moju dôveru. Stále o tebe neviem nič, neviem, kto vlastne si. Prečo si ma oklamal, pokiaľ išlo o tie dátumy a dni. A pre kiego čerta si mi nazerál medzi nohy, keď som mala ranu na tvári. A ktovie, či sa to skončilo len nazeraním.

Tentoraz sa jej podarilo vyvieť ho z rovnováhy.

– Čo si vlastne myslíš, ty jedna soplňa?! – rozčúlil sa. – Mohol by som ti byť otcom!

– Dedkom, – opravila ho chladne. – A možno aj pradedom. Ale nie si. Nevieť, kto si, ale určite nie si ten, za koho by si chcel byť považovaný.

– Som ten, čo ťa našiel v blate, takmer primrznutú k machu, namiesto ksichtu si mala čiernu chrastu, bola si v limbe, dobitá a špinavá. Som ten, kto ťa vzal domov, aj keď nevedel, kto si, a mohol si veru domýšľať to najhoršie. Ten, čo ťa položil do postele a postaral sa o teba. Kto ťa liečil, keď si zomierala od horúčky. Menil ti obvazy, umýval ťa. Dôkladne. Aj okolo toho tetovania.

Opäť očervenela, ale z očí sa jej nevytratila bezočivá drzosť.

– Na tomto svete, – odvrkla, – klamlivé zámienky občas predstierajú pravdu – to si povedal ty sám. Aj ja už trocha poznám svet, len si to predstav. Zachránil si ma, opatroval, staral si sa o mňa. Za to ti ďakujem. Som ti vďačná za všetku tú... dobrotu. Lenže viem aj to, že čosi také ako dobrota nejestvuje, nejestvuje dobrota bez...

– ... bez vypočítavosti a nádeje na revanš, – dokončil s úsmevom. – Áno, áno, viem, aj ja som človek skúsený, ktovie, či nepoznám svet rovnako dobre ako ty, Ciri. Ranené dievčatá, ako je známe, možno olúpiť o všetko, čo má nejakú hodnotu. Ak nie sú pri vedomí alebo sú prislabé na to, aby sa bránili, zvyčajne sa povolí uzda vlastným chúťkam a žiadzi, nezriedka aj v tej najneprirodzenejšej podobe. Však?

– Nič nie je také, ako to vyzerá, – pripustila Ciri a tvár jej znovu zalial rumenec.

– Aké pravdivé tvrdenie. – Prihodil ďalšiu kožu na svoju kôpku. – A ako neľútostne nás to vedie k záveru, že my, Ciri, o sebe nič nevieme. Poznáme len to zdanie, a to nás môže mýliť.

Chvíľu počkal, ale Ciri sa neponáhľala čokoľvek dodať.

– Hoci sa nám obidvom podarilo urobiť čosi ako počiatočný prieskum, stále o sebe nič nevieme. Ja neviem, kto si ty, ty nevieš, kto som ja...

Tentoraz vypočítavo čakal. Pozerala sa naňho s utajenou otázkou v očiach. Zablýslo sa tam čosi zvláštne, keď tá otázka zaznela:

– Kto začne?

Keby sa po zotmení niekto prikradol k chalupe s prepadnutou, machom obrastenou strechou, keby nazrel dovnútra, vo svetle sviece a ohňa z ohniska by uvidel bielo Bradého starca zhrbeného nad hromadou koží. Uvidel by aj popolavovlasé dievča so škaredou jazvou na líci, aká vôbec nepristala k veľkým, detským zeleným očiam. Ale nemohol to uvidieť nikto. Chalupa stála v trstí uprostred močarísk, kam sa nikto neodvážil vkročiť.

– Volám sa Vysogota z Corva. Bol som lekár. Chirurg. Bol som aj alchymista. Vedec, historik, filozof, etik. Bol som profesor Oxenfurtskej akadémie. Musel som odtiaľ utiecť po uverejnení istého diela, ktoré označili za bezbožné, za čo vtedy, pred päťdesiatimi rokmi, hrozil trest smrti. Musel som emigrovať. Moja žena emigrovať nechcela, takže ma opustila. A ja som sa zastavil až ďaleko na juhu, v Nilfgaardskom cisárstve. Napokon sa zo mňa stal profesor etiky v Imperiálnej akadémii v Castell Gaupiane a tento úrad som zastával takmer desať rokov. Ale aj odtiaľ som musel odísť po uverejnení istého traktátu. Mimochodom, dielo pojednávalo o totalitnej moci a zločinnom charaktere dobyvatelských vojen; oficiálne mu však vyčítali, tak ako aj mne, metafyzický mysticismus a klerikálnu schizmu. Vyhlásili, že som konal na popud expanzívnych a revizionistických kňazských zoskupení, aké fakticky ovládajú kráľovstvá Nordlingov. Pomerne zábavné, ak si uvedomíme, že pred dvadsiatimi rokmi ma od-

súdili na smrť za ateizmus! Napokon to bolo presne tak, že na Severe sa na expanzívnych kňazov už dávno zabudlo, ale v Nilfgaarde to nebrali na vedomie. Spojenie mysticizmu a poverčivosti s politikou sa prenasledovalo a prísne trestalo.

Keď to hodnotím z odstupu času, myslím si, že keby som sa tam bol kajal a prejavil ľútosť, možno by sa celá aféra bola skončila bez potrestania, možno by som len zostal v cisárovej nemilosti, bez drastických dôsledkov. Ibaže ja som bol roztrpčený. Bol som presvedčený o svojej pravde, ktorú som považoval za nadčasovú, nadradenú akejkol'vek moci alebo politike. Cítil som sa nespravodlivo ukrivdený. Ukrivdený tyranom. Nadviazal som teda aktívne kontakty s disidentmi, čo sa tajne chystali tyrana zvrhnúť. Skôr ako som sa stačil obzrieť, sedel som spolu s nimi vo väzení; niektorí z nich, len čo ich zoznámili s istými mučiarskymi nástrojmi, mňa označili za hlavného ideológa.

Cisár ma síce omilostil, no poslali ma do vyhnanstva pod hrozbou okamžitého trestu smrti v prípade, že by som sa vrátil na cisárske územie.

Vtedy som zanevrel na celý svet, na kráľovstvá, cisárstva a univerzity, na disidentov, úradníkov, právnikov. Na kolegov a priateľov, ktorí sa ako mávnutím čarovného prútika menili na pravý opak. Na druhú ženu, čo podobne ako prvá pokladala mužove problémy za zásadný dôvod na rozvod. Na deti, ktoré sa ma zriekli. Stal sa zo mňa pustovník. Tu v Ebbing, v močiaroch Pereplutu. Prevzal som chalupu po istom eremitovi, s ktorým som sa kedysi zoznámil. Smola, že Nilfgaard obsadil Ebbing, takže z ničoho nič som sa opäť ocitol v Cisárstve. Nemám už ani silu, ani chuť putovať niekam ďalej, preto sa musím skrývať. Cisárske rozsudky nepodliehajú premlčacej dobe, a to ani v situácii, keď imperátor, ktorý ich vyhlásil, dávno nežije a súčasný cisár nemá dôvod spomínať na toho predošlého s úctou ani zastávať jeho názory. Smrteľný verdikt zostáva v platnosti. Taký je zákon a zvyk v Nilfgaarde. Rozsudky za zradu štátu nepodliehajú amnestii, ktorú vyhlasuje každý cisár hneď po svojom korunovaní. Keď na trón dosadne nový cisár, amnestovaní sú všetci, ktorých odsúdil jeho predchodca... s výnimkou odsúdencov za zradu štátu.

Je úplne jedno, kto v Nilfgaarde vládne: ak vyjde najavo, že žijem a porušujem rozsudok vyhnanstva tým, že bývam na cisárskom teritóriu, prídem o hlavu na popravisku.

Ako teda vidíš, Ciri, obaja sme sa ocitli v podobnej situácii.

– Čo to je tá etika? Vedela som to, ale zabudla som.

– Veda o morálke. O pravidlách slušného, ušľachtilého, poctivého správania. O výšinách dobra, kam vynáša ľudskú dušu česť a morálka. A o priepastiach zla, do ktorých človeka zvrhnú nepoctivosť a nemorálnosť...

– Výšiny dobra, – vyprskla. – Čestnosť! Morálnosť! Nechci, aby som sa smiala, lebo sa mi potrhá tá jazva na papuli. Mal si šťastie, že ťa nenaháňali, že za tebou neposlali lovcov odmien, takých ako... Bonhart. Potom by si videl, čo sú to priepasti zla. Etika? Stojí za hovno celá tá tvoja etika, Vysogota z Corva. Na dno nezhadzujú zlých a nečestných, to veru nie! Kdeže! Práveže zlí, ale rozhodní tam zrazia takých, čo sú morálni, poctiví a šľachetní, len sú váhaví, nešikovní a plní škrupúl.

– Vďaka za poučenie, – zatiahol ironicky. – Vidím, že aj keby som mal celý život za sebou, nikdy nie je neskoro, aby som sa niečo naučil. Naozaj, vždy stojí za to počúvať zrelé a skúsené osoby.

– Len si zo mňa utáhuj, len si utáhuj, – trhla hlavou. – Kým ešte môžeš. Lebo teraz som na rade ja. Teraz ťa ja pobavím svojím rozprávaním. A keď skončím, uvidíme, či ti ešte bude do smiechu.

Keby sa v ten deň po zotmení niekto prikradol k chalupe s prepadnutou, machom obrastenou strechou, keby nazrel dovnútra, vo svetle sviece a ohňa z ohniska by uvidel bielobradého starca, ako sústredene počúva rozprávanie popolavovlasého dievčaťa sediaceho na kláte pri kozube. Všimol by si, že dievča rozpráva pomaly, ako keby len s námahou hľadalo slová, že si nervózne trie líce zohavené hrubou jazvou, že dlhé chvíle ml-

čania splieta s historkami o svojich osudoch. Historkami o poznatkoch, čo jej vštepovali, no ktoré sa všetky ukázali ako klamlivé a pomýlené. O sľuboch, aké jej dávali, no nikto ich nedodržal. Rozprávania o tom, ako ju predurčenie, v ktoré jej prikazovali veriť, škaredo zradilo a pripravilo o dedičstvo. O tom, ako zakaždým, keď už začínala veriť, prepadli ju pohŕdanie, bolesť, nespravodlivosť a pokorenie. O tom, ako ju tí, ktorým verila a ktorých mala rada, zradili, neprišli na pomoc, keď trpela, keď jej hrozilo zneuctenie, mučenie a smrť. Rozprávania o ideáloch, ktorými ju presviedčali, aby bola verná, no ktoré ju sklamali, zradili, opustili vtedy, keď ich potrebovala, a dokázali tak, že za nič nestáli. O tom, ako pomoc, priateľstvo – a lásku – našla napokon u tých, u ktorých vraj nemá zmysel hľadať ani pomoc, ani priateľstvo. O láske ani nehovoriac.

Ale to nikto nemohol vidieť ani počuť. Chalupa s preborenou strechou obrastenou machom bola dobre schovaná v hmle medzi močiarmi, kam sa nikto neodvažoval vkročiť.

Ked' mladé dievča vstupuje do obdobia dozrievania, pokúša sa objavovať oblasti života, aké jej boli dovtedy nedostupné, čo v rozprávkach symbolizuje vstup do tajomnej veže a hľadanie ukrytej komnaty. Dievča vystupuje na vrchol veže, kráča po točitých schodoch – schody v snoch sú symbolom erotického zážitku. Zakázaná komnata, tá zamknutá malá izba, symbolizuje vagínu, otočenie kľúčom v zámke je symbol sexuálneho aktu.

Bruno Bettelheim,
The Uses of Enchantment, the Meaning and Importance of Fairy Tales

KAPITOLA DRUHÁ

Západný vietor priniesol nočnú búrku.

Fialovo-čierne nebo puklo pozdĺž čiary blesku, explodovalo ťahavým rachotom hromu. Prudký dážď udieral do prachu cesty kvapkami hustými ako olej, zašušťal na strechách, rozmazal špinu na okenných blanách. Silný vietor však rýchlo odohnal lejak, odpravil búrku kamsi ďaleko, za obzor blčiaci bleskami.

A vtedy sa rozbrechali psy. Zaduneli kopytá, zadrnčali zbrane. Divé hulákanie a hvizd sa postarali o to, aby sa rozospatým dedinčanom zježili vlasy na hlave; všetci náhlivo povyskakovali z postele a podopierali polenami dvere a okenice. V spotených dlaniach stískali poriská sekier, násadce vidiel. Stískali ich silno, ale bezmocne.

Strach, strach sa ženie dedinou. Prenasledovaní alebo prenasledujúci? Šialení a krutí od zúrivosti či zo strachu? Preletia bez toho, aby zastavili kone? Alebo sa o chvíľu noc rozžiari ohňom podpálených striech?

Ticho, ticho, deti...

Mama, to sú démoni? Je to Divoký Hon? Prízraky rodom z pekla? Mama, mama!

Ticho, ticho, deti. To nie sú démoni ani čerti...

Horšie.

Sú to ľudia.

Psy brechali. Vietor dul. Erdžali kone, štrngali podkovy.

Dedinou a nocou sa hnala túlavá banda.

Hotsporn vycváľal na pahorok, zastavil koňa a obrátil ho. Bol opatrný, predvídavý, nemal rád riziko, najmä keď ho opatrnosť nič nestála. Neponáhľal sa zísť dole, k poštovej stanici. Radšej si všetko dobre poobzeral.

Pred stanicou nestáli kone ani záprahy, bol tam len jeden krytý koč, zapriahnutý za pár mulov. Na plachte svietil nápis, ktorý Hotsporn nevedel z takej diaľky prečítať. Vo vzduchu nebolo cítiť nebezpečenstvo. A Hotsporn nebezpečenstvo vždy vytušil. Bol profesionál.

Zišiel na breh obrastený kríkmi a vrbinou, rozhodne pohnal koňa do rieky, cvalom prebrodil vodu, čo striekala až powyše sedla. Kačky, člapkajúce sa pri brehu, sa s hlasným kvákaním rozutekali.

Hotsporn posúril koňa, cez rozostavaný plot vcváľal na dvor stanice. Teraz už mohol prečítať nápis na plachte krytého koča: *Majster Almavera, Umelecké tetovanie*. Každé slovo nápisu bolo vymalované inou farbou a začínalo sa prehnane veľkým, ozdobne iluminovaným písmenom. A na bočnici voza, powyše pravého predného kolesa, sa vynímal purpurovou farbou namalovaný neveľký zlomený šíp.

– Dolu z koňa! – ozvalo sa mu za chrbtom. – Na zem, a rezko! Ruky preč od rukoväte!

Obstúpili ho a obklúčili bez najmenšieho šelestu – sprava Asse v čiernej koženej bunde so striebornými nitmi, zľava Falka v zelenej semišovej kazajke a barete s pierkami. Hotsporn si stiahol kapucňu a šatku z tváre.

– Ahá! – Asse sklonil meč. – To ste vy, Hotsporn. Poznal by som vás, ale pomýľil ma ten čierny kôň!

– Ale je tá kobylka pekná, – pridala sa obdivne Falka a posunula si baret na ucho. – Čierna a ligotavá ako uhlie, ani kúsok svetlejšej srsti. Naozaj pôvabná! Veru krásavica!

– Nuž, taká sa našla za necelých sto florenov, – usmial sa s nadhľadom Hotsporn. – A kde máte Giselhera? Je tam dnu?

Asse kývol hlavou, Falka fascinovane kobylu potľapkala po krku.

– Keď cválala cez vodu, – zdvihla na Hotsporna veľké zelené oči, – bola ako skutočná kelpia! Keby sa vynorila z mora a nie z riečky, neuverila by som, že to nie je skutočná kelpia.

– A videla niekedy slečna Falka ozajstnú kelpiu?

– Na obrázku, – zamračilo sa zrazu dievča. – Škoda rečí. Pod’te dnu. Giselter čaká.

Pri okne, cez ktoré sa cedila trocha svetla, stál stôl. Na stole pololežala Mistle, opretá o lakte, od pásu nadol nahá, iba v čiernych pančuchách. Medzi jej naširoko rozkročenými nohami kľačal chudý dlhovlasý chlapík v tmavosivom chaláte. Nemohol to byť nikto iný ako majster Almavera, umelec v tetovaní, pretože sa akurát venoval vytváraniu farebného obrázka na stehne Mistle.

– Pod’ bližšie, Hotsporn, – vyzval ho Giselter a odsunul stoličku od ďalšieho stola, pri ktorom sedel s Iskrou, Kayleighom a Reefom. Kayeligh a Reef boli, tak ako Asse, oblečení v čiernej telacej koži posiatej sponami, nitmi, retiazkami a všakovakými inými striebornými ozdobami. Nejaký remeselník musel na nich dobre zarobiť, pomyslel si Hotsporn. Keď Potkanov premkla chuť vystrojiť sa, platili krajčírom, obuvníkom a remenárom naozaj kráľovsky. Pravdaže, nikdy nemali ďaleko ani k tomu, aby z prepadnutej osoby jednoducho strhli odev alebo ozdoby, ak im padli do oka.

– Ako vidím, našiel si našu správu v ruinách starej stanice, – povystieral si kosti Giselter. – Ha, čo to táram, inak by si tu predsa nebol. Uznávam, že si prišiel naozaj rýchlo.

– Lebo má krásnu kobylu, – zapojila sa Falka. – Stavím sa, že je aj čertovsky rýchla!

– Ja som vašu správu našiel. – Hotsporn nespúšťal oči z Giseltera. – A čo je s tou mojou? Dostala sa k tebe?

– Dostala... – odvetil v rozpakoch vodca Potkanov. – Ibaže... Skrátka... Nemali sme vtedy čas. A potom sme si trocha vypili a bolo sa načim z toho vyvetrať. A neskoršie sme museli ísť inou cestou...

Zasratí darebáci, pomyslel si Hotsporn.

– Stručne povedané, úlohu ste nesplnili?

– Nuž, teda... nie. Prepáč, Hotsporn. Nebolo ako... Ale nabudúce, ho, ho! Celkom iste splníme!

– Celkom iste! – potvrdil rozšafne Kayleigh, hoci ho o to nikto nežiadal.

Poondiat, nezodpovední darebáci. Opili sa. A neskoršie museli ísť inou cestou. Zaručene za krajčírmi po frajerské handry.

– Napiješ sa?

– Ďakujem, nie.

– Ale možno by si okoštoval z tohto! – Giselher ukázal na ozdobnú lakovanú dózu. Hotsporn už vedel, prečo sa Potkanom tak čudne lesknú oči, prečo sú ich pohyby také nervózne a rýchle.

– Prvotriedny prach, – ubezpečil ho Giselher. – Nevezmeš si štipku?

– Ďakujem, nie! – Hotsporn sa výrečne pozrel na krvavú škvrnu a stopu v pilinách, čo sa strácala v komore – jasne prezrádzala, kade odtiahli mŕtvolu. Giselher si ten pohľad všimol.

– Jeden paholok sa tu chcel hrať na hrdinu, – vyprskol. – A tak ho Iskra musela schlaďiť.

Iskra sa hrdelne zasmiala. Hneď bolo vidieť, že je solídne rozpalená drogou.

– Tak som ho schladila, až mu krv zabehla, – pochválila sa. – A ostatní hneď skrotli. To sa volá teror!

Bola ako obvykle ovešaná šperkami, diamantovým krúžkom si ozdobila aj nosnú dierku. Nenosila kožu, iba višňový kabátik s brokátovým vyšívaním, natoľko vychýrený, že medzi zlatou mládežou v Thurne sa považoval za posledný módný výkrik. Podobne ako hodvábná šatka na Giselherovej hlave. Hotsporn počul dokonca o dievčatách, ktoré sa strihali „à la Mistle“.

– To sa volá teror, – zopakoval zamyslene pri pohľade na krvavú šmuhu na podlahe. – A majiteľ stanice? Jeho žena? Syn?

– Nie, nie, – zamračil sa Giselher. – Myslíš si, že sme všetkých rozrúbali? Ale kdeže. Len sme ich na chvíľu zatvorili do komory. Teraz je, ako vidíš, stanica naša.

Kayleigh si nahlas prepláchol ústa vínom a vyplul ho na dlážku. Maličkou lyžičkou nabral zo škatuľky omrvinku fisstechu, obozretne ju vysypal na naslinené bruško prsta a vtrel si drogu do ďasien. Podal škatuľku Falke; tá zopakovala rituál a posunula fisstech Reefovi. Nilfgaardčan odmietol, lebo sa práve venoval katalógu farebných tetovaní, a odovzdal škatuľku Iskre. Elfka ju postrčila Giselherovi bez toho, aby si z nej odsypala.

– Teror! – zavrčala, prižmúrila lesknúce sa oči a potiahla nosom. – Stanicu sme ovládli s jeho pomocou! Cisár Emhyr drží takto celý svet, my iba túto budú. Ale princíp je rovnaký!

– Auuuu, dopekla! – skríkla zo stola Mistle. – Dávaj pozor, do čoho picháš! Urob to ešte raz a pichnem ja teba! A to tak, že ťa to celého prevrta!

Potkani – okrem Falky a Giselhera – vybuchli v smiech.

– Keď chceš byť krásna, musíš aj trocha trpieť! – zvolala Iskra.

– Len ju pichaj, majster, pichaj, – dodal Kayleigh. – Medzi nohami je celkom odolná!

Falka škaredo zahrešila a hodila doňho pohár. Kayleigh sa uhol. Potkani sa opäť rozrehotali.

– Tak teda, – rozhodol sa Hotsporn ukončiť tú bujarú zábavu, – stanicu máte pod kontrolou. A načo vlastne? Ak teda neberieme do úvahy potešenie z terorizovania.

– My tu, – ozval sa Giselher, zatiaľ čo si vtieral do ďasna ďalšiu dávku fisstechu, – čakáme a striehneme. Keď tu niekto zastane, aby vymenil kone alebo ich nechal odpočinúť, tak ho o všetko oberieme. Je to tu pohodlnejšie než niekde na krížnych cestách či v húštine pri ceste. Navyše, ako pred chvíľou povedala Iskra, ak je princíp taký istý.

– Lenže dnes sa nám od svitania dostal do rúk iba tento, – prerušil ho Reef a ukázal na majstra Almaveru, ktorého hlava bola celkom skrytá medzi rozkročenými nohami Mistle. – Bedár – ako každý človek od kumštu –, nebolo ho o čo obrať, a tak využívame aspoň jeho umenie. Len sa pozrite, ako sa vyzná vo svojom fachu.

Obnažil predlaktie a ukázal Hotspornovi tetovanie – nahá žena na obrázku pohybovala zadkom zakaždým, keď stisol päť. Kayleigh sa tiež pochválil – okolo ruky, navyše ostnatého náramku, sa mu ovíjal zelený had s roztvoreným pažerákom a rozdvojeným šarlátovým jazykom.

– Majstrovská záležitosť, – skonštatoval ľahostajne Hotsporn. – Užitočná pri identifikácii mŕtvoly. Takže lúpež vám celkom nevyšla, milí Potkani. A navyše by ste mali umelcovi za jeho majstrovské kúsky zaplatiť. Nebolo kedy dať vám na vedomie: už sedem dní, od prvého septembra, je znakom purpurový rozštiepený šíp. Presne taký má namalovaný na voze.

Reef zahromžil popod nos. Kayleigh sa zasmial. Giselher ľahostajne mával rukou.

– Čo sa dá robiť. Keď treba, tak mu zaplatíme za ihly a farby. Purpurový šíp hovoríš? Zapamätáme si. Keby do zajtra prišiel ešte niekto s takýmto znakom, neskriví sa mu ani vlások.

– Chystáte sa tu trčať do zajtra? – začudoval sa trochu prehnane Hotsporn. – To nie je múdre, Potkani. Skôr riskantné a nebezpečné!

– Že čo?

– Riskantné a nebezpečné.

Giselher pokrčil plecami, Iskra vyprskla a hlasno sa vysmrkala na už aj tak špinavú podlahu. Reef, Kayleigh a Falka civeli na kupca, ako keby im práve oznámil, že slnko padlo do potoka a treba ho šikovne vyloviť, kým ho neobhryzú hladné raky. Hotsporn pochopil, že práve apeloval na zdravý rozum úplne šialených sopliakov. Že vystríhal pred rizikom a nebezpečenstvom chvastúňov plných šialenej odvahy, ktorým sú takéto pojmy celkom cudzie.

– Máte za päťami prenasledovateľov, Potkani.

– No a čo má byť?

Hotsporn si vzdychol.

Debatu prerušila Mistle, ktorá k nim pristúpila bez toho, aby si vôbec dala námahu natiahnuť na seba odev. Vložila si nohu na lavicu a krútiac bokmi predstavila všetkým dielo majstra Almaveru: jasnočervenú ružu na zelenej stonke s dvoma okvetnými lístkami, vytetovanú na stehne – tesne pri slabine.

– Ha? – podoprela si ruky vbok. Jej náramky, navrstvené až takmer po lakte, sa brilantovo zablysli. – Čo povieť?

– Peknučké! – vyprskol Kayleigh a odhrnul si vlasy z čela. Hotsporn si všimol, že Potkan má náušnice v prepichnutých ušných lalôčikoch. Nebolo pochýb, že onedlho sa takéto náušnice – podobne ako kovovými nitmi vybjáňaná koža – stanú módou medzi zlatou mládežou v Thurne a v celom Gese.

– Si na rade, Falka, – ozvala sa Mistle. – Čo si dáš vytetovať?

Falka sa jej dotkla stehna, zohla sa a dôkladne si prezrela obrázok. Celkom zblízka. Mistle jej láskyplne postrapatila popolavé vlasy a Falka sa zachichotala. Bez akéhokoľvek zaváhania sa začala vyzliekať.

– Chcem takú istú ružu, – oznámila. – Presne na tom istom mieste ako ty, zlatko.

– Koľko tu máš myší, Vysogota! – Ciri prerušila rozprávanie a dívala sa na podlahu, kde v kruhu svetla lampáša prebiehali doslova myšacie preteky. Podľa tohto si človek vedel predstaviť, čo sa asi deje v tme, mimo svetelného kruhu. – Zišiel by sa ti kocúr. Alebo ešte lepšie dva.

– Hlodavce lezú do chalupy, – odkašľal si pustovník, – lebo sa blíži zima. A kocúra som mal. Niekam sa, potvora, zatúlal, zmizol.

– Určite ho zmárnila líška alebo kuna.

– Ty si toho kocúra nevidela, Ciri. Ak ho niečo zmárnilo, tak iba ak drak. Nič menšie.

– Bol až taký? No škoda. Určite by nedovolil myšiam loziť mi po posteli.

– Veru, škoda. Ale myslím si, že sa vráti. Mačky sa vždy vracajú.

– Priložím na oheň. Ochladilo sa.

– Veru. Noci sú už čertovsky studené... A pritom nie je ešte ani polovica októbra. Rozprávaj ďalej, Ciri.

Ciri chvíľu nehybne civela do ohňa. Plamene na prihodenom polene ožili, zapraskotali, vrhli na poranenú tvár dievčaťa zlatý odlesk a pohyblivé tiene.

– Rozprávaj.

Majster Almavera pokračoval v tetovaní a Ciri cítila, ako ju slzy štekli v kútikoch očí. Aj keď sa už pred zákrokom zámerne utlmila vínom a bielym práškom, bolesť bola neznesiteľná. Stískala zuby, aby nejakkala. Pochopiteľne, nevydala zo seba ani hláska, predstierala, že ihlu ani ne-registruje, že bolesťou pohŕda. Usilovala sa zúčastňovať na rozhovore Potkanov s Hotspornom, chlapíkom, ktorý chcel byť považovaný za kupca, no ktorý okrem faktu, že žil z práce obchodníkov, nemal s obchodom nič spoločné.

– Temné mračná sa vám sťahujú nad hlavami, – vykladal Hotsporn a čiernymi očami prechádzal po tvárach Potkanov. – Nie dost, že na vás poľuje prefekt z Amarilla, že vás hľadajú Varnhagenovci, že barón z Casadei...

– Ten? – zachmúril sa Giselher. – Rozumiem, že prefekt a Varnhagenovci, ale prečo je na nás našťvaný nejaký Casadei?

– Do kože baránka sa vlk zaodieva, – usmial sa Hotsporn, – a prežalostne béka: bééé, bééé, nikto ma nemá rád, nikto mi nerozumie, kde sa ukážem, všade do mňa kamene hádžu, „heš-heš“, kričia, začo to takto, začo sa mi taká krivda deje? Dcéra baróna Casadeia, milí Potkani, je po dobrodružstve pri rieke Pliška dodnes slabučká, stále máva horúčky...

– Aaaa, – spomenul si Giselher. – Ten kočiar so štvorzáprahom! To je tá slečna?

– Tá veru. Ako hovorím, stále je chorá, v noci sa s krikom strháva, pána Kayleigha spomína... Ale špeciálne slečnu Falku a brošničku, pamiatku po nebožke mamičke, tú jej vraj slečna Falka nasilu strhla zo šatočiek. Kadejaké slová pritom opakuje.

– Tu vôbec o to nejde! – zjačala zo stola Ciri, celá uveličená, že sa môže krikom odpútať od neznesiteľnej bolesti. – Preukázali sme barónovej dcére pozornosť a dešpekt, keď sme dovolili, aby sa z toho dostala len tak nasucho! Bolo ju treba poriadne pretiahnuť!

– V podstate, – Ciri prichytila Hotsporna, ako zíza na jej nahé stehná, – išlo naozaj o veľké zneuctenie, keď ju nikto nepretiahol. Nie div, že urazený Casadei zvolal ozbrojenú chásku a vypísal odmenu. Verejne sa za-

prisahal, že všetci odvisnete dolu hlavou na nosníkoch múrov jeho zámku. Povedal aj to, že za tú brošňu, strhnutú zo šiat jeho dcérky, zo slečny Falky zderie kožu. Po pásach.

Ciri zahromžila a Potkani sa divo rozrehotali. Iskra kýchlala a prudko sa rozkašľala – fisstech jej podráždil sliznicu.

– My si tiež prenasledovateľov nesmierne vážime, – oznámila, len čo si šálikom utrela nos, ústa, bradu a stôl. – Prefekt, Varnhagenovci, barón. Naháňajú nás, ale nechytia! My sme Potkani! Stačilo, že sme za Veldou trikrát zmenili smer, aby sa teraz tí hlupáci nezmyselne hnali po nepravnej stope. Kým sa spamätajú, budú už prídaleko na to, aby sa vracali.

– A keby sa aj vrátili! – vyhlásil rozpálený Asse, ktorý len pred chvíľou prišiel zo stráže, kde ho nikto nevystriedal a nikto sa na to ani nechystal. – Potom ich jednoducho načneme!

– Jasné! – vykrikla zo stola Ciri, akoby už bola zabudla, ako sa minulú noc hnali pred prenasledovateľmi cez osady popri Velde a aký mala vtedy strach.

– Dobré. – Giselher buchol otvorenou dlaňou po stole, aby ukončil toto hlučné vystatovanie. – Hovor, Hotsporn. Vidím, že nám chceš o niečom povedať, a je to dôležitejšie než prefekt, Varnhagenovci, barón Casadei a jeho citlivá dcérenka.

– Máte v päťach Bonharta.

Nastalo nezvyčajne dlhé ticho. Aj majster Almavera nachvíľu prestal pracovať.

– Bonhart, – zopakoval pomaly Giselher. – Starý sivý lotor. Tak to sme museli niekoho *fest* naštvať.

– Niekoho poriadne bohatého, – potvrdila Mistle. – Každý si veru nemôže dovoliť Bonharta.

Ciri sa už chcela spýtať, kto je to ten Bonhart, ale predbehli ju – takmer zároveň, jednohlasne – Asse a Reef.

– To je lovec odmien, – vysvetlil zachmúrene Giselher. – Kedysi údajne slúžil v armáde, potom sa venoval kočovnému obchodovaniu a napokon sa dal na zabíjanie ľudí za odmenu. Je to sukin syn, akých je len málo.

– Vrávi sa, – prehodil celkom bezstarostne Kayleigh, – že keby mal hro-

bár pochovať všetkých na jednom mieste, potreboval by najmenej pol jutra.

Mistle si nasypala štipku bieleho prášku do priehlbinky medzi palcom a ukazovákom a prudko ju vtiahla nosom.

– Bonhart rozbil hanzu Veľkého Lothara, – vyhlásila. – Zachlomaždil jeho aj jeho brata, toho, čo ho volali Muchotrávka.

– A vraj to bolo od chrbita, – dodal Kayleigh.

– Zabil aj Valdeza, – pripojil sa Giselher. – A keď bolo po Valdezovi, rozpadla sa aj jeho hanza – a to bola jedna z najlepších. Poriadna, ostrá banda, spoľahliví kumpáni. Svojho času som sa k nim tiež chcel pridať. Ešte než sme sa dali my dohromady.

– Všetko je pravda, – ozval sa Hotsporn. – Taká hanza, ako bola tá Valdezova, veru ďalšia nebola a ani nebude. Medzi ľuďmi koluje pieseň o tom, ako sa vymanili z pasce pri Sarde. Nuž, hlavy horúce, slobodné nápady, iskrové myslenie! Málokto sa im veru vyrovnal.

Potkani stíchli a upreli naňho ligotavé, zlovestné oči.

– My sme sa raz, – precedil po chvíli ticha Kayleigh, – šiesti prešmykli cez švadrónu nilfgaardskej jazdy!

– Ukradli sme Kayleigha Nissirovcom! – zavrčal Asse.

– S nami, – zasyčal Reef, – sa tiež hocikto nemôže merať!

– Presne tak, Hotsporn, – vypol hrud' Giselher. – Potkani nie sú o nič horší než iné bandy, určite nie horší ako Valdezova hanza. Slobodné nápady, voľná fantázia hovoríš? Tak ja ti niečo poviem o dievčenskej fantázii. Iskra, Mistle a Falka v trojici, tak ako tu sedia, precválali za bieleho dňa stredom mestečka Druigh, a keď sa dozvedeli, že v krčme sú Varnhagenovci, precválali cez krčmu! Rovno cez ňu! Vcválali odzadu a vyšli na dvore. A Varnhagenovci tam zostali stáť s otvorenou papuľou nad rozbitými pohármi a rozliatym pivom. Alebo si myslíš, že to nebol nijaký extra nápad?

– To si nemyslí, – predbehla jeho odpoveď Mistle a zlovestne sa usmiala. – Nemyslí si to, lebo vie, čo sú Potkani zač. Jeho cechoví kumpáni to vedia tiež.

Majster Almavera skončil s tetovaním. Ciri s pyšným výrazom po-

ďakovala, obliekla sa a prisadla si k ostatným. Zaprskala, lebo na sebe cítila čudný, oceňujúci – a akoby ironický – Hotspornov pohľad. Zazrela naňho a manifestačne sa primkla k plecu Mistle. Stačila si už privyknuť, že takáto manifestácia efektívne schladí zápalistých pánov, keď sa im v hlavách liahnu kučeravé predstavy. V Hotspornovom prípade to bola tak trochu nadpráca, lebo kupec nebol z tohto hľadiska nijako dotieravý.

Pre Ciri bol Hotsporn záhadou. Videla ho predtým len jeden jediný raz, všetko ostatné jej o ňom porozprávala Mistle. Hotsporn a Giselher, ako jej vysvetlila, sa poznajú a kmotria oddávna, majú dohodnuté signály, heslá a miesta, kde sa stretávajú. Na stretnutiach Hotsporn odovzdáva informácie – a potom sa ide na označenú trasu napadnúť označeného kupca, sprievod alebo karavánu. Niekedy označenú osobu zabijú. Vždy je dohodnutý aj znak – kupcov s takýmto znakom na vozoch prepadnúť nesmú.

Ciri bola spočiatku zarazená a trochu rozčarovaná – pozerala sa na Giselhera ako na dúhu, Potkanov pokladala za vzor voľnosti a nezávislosti, sama si takúto voľnosť obľúbila, to ich opovrhovanie všetkými a všetkým. A zrazu vlastne vykonávajú robotu na objednávku. Ako nájomným lotrom im niekto prikazuje, koho biť. A nielen to – toho niekoho, kto im dáva rozkazy, počúvajú so sklopenými ušami.

Niečo za niečo, pokrčila plecami Mistle, keď sa jej na to pýtala. Hotsporn nám dáva rozkazy, ale aj poskytuje informácie, vďaka ktorým prežijeme. Voľnosť a opovrhovanie majú svoje hranice. Napokon, vždy je to tak, že človek je nástrojom niekoho.

Taký je život, Sokolíča.

Ciri bola prekvapená a rozčarovaná, ale rýchlo ju to prešlo. Učila sa. Naučila sa aj to, že sa nemá priveľa čudovať a priveľa očakávať – lebo potom je rozčarovanie oveľa bolestnejšie.

– Ja, milí Potkani, – rozprával akurát Hotsporn, – by som mal remedium na všetky vaše problémy. Na Nissirovcov, barónov, prefektov, dokonca aj na Bonharta. Veru, veru. Lebo aj keď sa okolo vášho krku zaťahuje slučka, ja by som veru vedel, ako vykĺznúť spod šibenice.

Iskra vyprskla, Reef sa zarehotal. Giselher ich gestom utíšil a kývol na Hotsporna, aby pokračoval.

– Povráva sa, – nadviazal po chvíli kupec, – že o pár dní bude vyhlásená amnestia. Ak je aj niekto postihnutý kondemnáciou, ba ak nad ním už aj visí štránok, bude mať všetko odpustené, ak sa sám prihlási a prizná svoje viny. A vás sa to týka takisto.

– Kraviny! – vykrikol Kayleigh celý v slzách, lebo akurát vtiahol nosom štipku fisstechu. – Nilfgaardské figle, podfuk! Nás starých havranov lákať na takéto plevy?!

– Pomaly, – brzdil ho Giselher. – Nerozčuľuj sa, Kayleigh. Hotsporn, ako ho poznáme, si nezvykne len tak púšťať hubu na špacírku. Väčšinou vie, čo a prečo hovorí. Takže nám určite povie, kde sa vzala táto náhla nilfgaardská milosť.

– Cisár Emhыр, – vyhlásil pokojne Hotsporn, – sa bude ženit'. Onedlho budeme mať v Nilfgaarde cisárovnú. Preto majú vyhlásiť amnestiu. Cisár je údajne ohromne šťastný, a tak chce dopriať šťastie aj ostatným.

– Vieš, kde ja mám celé cisárske šťastie, – oznámila hrdo Mistle. – A amnestiu si dovoľím nevyužiť, lebo mi tá nilfgaardská milosť zaváňa čerstvými pilinami. Ako keby dakde strúhali kôl do špica, he, he!

– Pochybujem, – pokrčil plecami Hotsporn, – že by za tým bol úskok. Toto je politická záležitosť, a to vyššieho rangu. Vyššieho, ako si vy, Potkani, ako si vôbec *všetky* tunajšie bandy dohromady viete predstaviť. Tu ide o politiku.

– To znamená o čo? – zvrátil čelo Giselher. – Lebo z tohto nechápem ani čerta.

– Emhyrovo manželstvo je politické a politické záležitosti sa majú týmto manželstvom vyriešiť. Cisár týmto zväzkom vytvorí úniu, chce ešte pevnejšie zjednotiť Cisárstvo, ukončiť všetky pohraničné spory, konečne ustanoviť mier, lebo viete, s kým sa žení? S Cirillou z Cintry, dedičkou trónu.

– Klamstvo! – skríkla Ciri. – Táraniny!

– Na základe čoho slečna Falka tvrdí, že klamem? – Hotsporn na ňu uprel zrak. – Žeby bola lepšie informovaná?

- Určite!
- Tichšie, Falka, – skrívil tvár Giseler. – Pichali ťa na stole do ritičky a bola si ticho, a teraz tu vrieskaš? Čo je to tá *Cintra*, Hotsporn? A čo tá *Cirilla*? Prečo by to malo byť až také dôležité?
- Cintra, – zapojil sa Reef, keď si nasypal fisstech na prst, – je štátik na severe, o ktorý Cisárstvo bojovalo s tamojšími vladykmi. Bolo to pred tromi-štyrmi rokmi.
- To sedí, – potvrdil Hotsporn. – Cisárske vojsko porazilo Cintru, ba dokonca prekročilo rieku Yarru, ale neskoršie muselo ustúpiť.
- Lebo dostali výprask pod Kopcom Sodden, – zavrčala Ciri. – Ustupovali, div neprišli o gate!
- Vidím, že slečna Falka sa vcelku vyzná v novšej histórii. To je chvályhodné v takom mladom veku. Mohol by som sa spýtať, kde slečna Falka navštevovala školu?
- Nemohol!
- Tak dost! – napomenul ju znovu Giseler. – Rozprávaj o tej Cintré, Hotsporn. A o amnestii.
- Imperátor Emhyn, – nadviazal kupec, – sa rozhodol vytvoriť z Cintry protektorátny štát.
- Aký?
- Protektorátny. To je taký, čo nemôže existovať bez mocnej opory. V tomto prípade je tou oporou, samozrejme, Nilfgaard. Takéto štáty už existujú, napríklad Metinna, Maecht, Toussaint... Panujú tam tamojšie dynastie. Pochopiteľne, len naoko.
- To sa volá *nenásytná automónia*, – pochválil sa Reef. – O tom som počul.
- Problém s touto Cintrou bol v každom prípade ten, že tamojšia kráľovská vetva vyhasla.
- Vyhasla?! – Z Ciriných očí akoby mali každú chvíľu vysršať zelené iskry. – Krásne veru vyhasla! Nilfgaardčania zahlušili kráľovnú Calanthe! Normálne ju zamordovali!
- Priznávam, – Hotsporn gestom pribrzdil Giseleru, ktorý chcel opäť napomínať Ciri za to, že sa do toho pletie, – že slečna Falka sa tu blýska

solídnymi poznatkami. Kráľovná Cintry skutočne padla počas vojny. Nazdávam sa, že zahynula aj jej vnučka Cirilla, posledná z kráľovskej krvi. Takže Emhyr nemal veľmi z čoho urobiť, ako to výstižne povedal pán Reef, nenásytnú autonómiu. Lež tu zrazu sa z ničoho nič spomínaná Cirilla našla.

– Tak toto sú len rozprávočky, – vyprskla Iskra a oprela sa Giselherovi o plece.

– Skutočne, – prikývol Hotsporn, – vyzerá to trošku ako rozprávka, to treba uznať. Túto Cirillu vraj väznila zlá čarodejníca niekde na ďalekom Severe v magickej veži. Ale podarilo sa jej ujsť a požiadať o azyl v Cisárstve.

– Tak toto je jeden veľký, potvorský, nepravdivý výmysel a hlúposť! – rozkričala sa Ciri a roztrasenou rukou sa načiahla po škatuľku s fiskeľom.

– A imperátor Emhyr, ako sa rozchýrilo, – pokračoval Hotsporn, nevyvedený z miery, – len čo ju uvidel, bezhlavo sa do nej zaľúbil a chce si ju vziať za ženu.

– Sokolica má pravdu, – skonštatovala tvrdo Mistle a zdôraznila povedané buchnutím pästou po stole. – Je to potvorský výmysel! Za nič na svete neviem pochopiť, o čo tu ide. Jedno je isté: založiť na takejto hlúposti nádej na nilfgaardské omilostenie by bola ešte väčšia hlúposť.

– Presne tak! – podporil ju Reef. – Čo nás je po cisárskej ženbe! Aj keby sa cisár ženil neviem s kým, na nás bude vždy čakať len jedna nevesta! Tá konopná!

– O váš krk veru nejde, milí Potkani, – pripomenul Hotsporn. – Ide o politiku. Na severných okrajoch Cisárstva sú ustavičné rebélie, vzbury a nepokoje, hlavne v tej Cintre a okolí. No keď si imperátor vezme za ženu dedičku Cintry, tak sa Cintra upokojí. Bude slávnostná amnestia, rebelujúce bandy zídu z hôr, prestanú provokovať cisárske vojská a robiť neplechu. Ak totiž Cirilla z Cintry zasadne na cisársky trón, vzbúrenci vstúpia do cisárskej armády. A viete predsa, že na severe za riekou Yarro pokračuje vojna, každý vojak sa tam zide.

– Aha, – zamračil sa Kayleigh. – Konečne som to pochopil. Takáto je to

amnestia! Dajú ti vybrať – buď zaostrený kôl, alebo bojovať v armáde. Alebo kôl do zadku, alebo cisársky znak na chrbte. A pekne na vojenčinu, umierať za impérium!

– Na vojenčine však býva kadejako – ako v tej pesničke. Kadejako, a teda nie všetci musia bojovať, milí Potkani. Do úvahy prichádza – pravdaže po splnení podmienok amnestie, to jest po prihlásení sa a priznaní svojich prehreškov – istý druh... náhradnej služby.

– Čoho?

– Ja viem, o čo ide. – Giselherovi sa nachvíľku zablykli zuby v opálenej tvári, modravej od holenia. – Kupecký cech, deti, by nás mal chuť prijať do svojho náručia. Pritúliť a pomazať sa. Ako pani matka.

– To hádam skôr kurva mater, – zahundrala si popod nos Iskra. Hotsporn sa tváril, že nič nepočul.

– Celkom si to vystihol, Giselher, – skonštatoval chladne. – Cech vás môže, ak bude chcieť, zamestnať. Oficiálne – pre zmenu. Aj si vás môže hýčkať. Poskytnúť vám ochranu. Tiež oficiálne a takisto pre zmenu.

Kayleigh chcel niečo povedať, Mistle chcela tiež niečo dodať, ale Giselherov rýchly pohľad oboch zastavil.

– Odkáž cechu, Hotsporn, – vyhlásil ľadovým hlasom veliteľ Potkanov, – že za ponuku ďakujeme. Premyslíme si, porozprávame sa. Poradíme sa, čo urobiť.

Hotsporn vstal.

– Idem.

– Teraz, proti noci?

– Prenocujem v dedine. Tu je to trocha nepohodlné. A zajtra rovno na hranicu s Metinnou, potom po hlavnej ceste do Forgehamu, kde sa zdržím až do Ekvinokcia, ba ktovie, či nie aj dlhšie. Budem tam totiž čakať na takých, čo sa už rozhodli a sú ochotní prihlásiť sa a pod mojou ochranou čakať na amnestiu. A vy tiež dlho nešpekulujte s tým zvažovaním a poradami, dobre vám radím. Lebo Bonhart môže amnestiu predbehnúť.

– Stále nás strašíš tým Bonhartom, – pomaly precedil Giselher a vstal. – Človek by si mohol pomyslieť, že ten lotor je už za rohom. A pritom je určite za siedmimi horami...

– ... v Žiarlivosti, – dokončil pokojne Hotsporn, – v hostinci U hlavy chiméry. Asi tak tridsať míľ odtiaľto. Keby nebolo vášho kľúčkovania popri Velde, určite by ste včera naňho narazili. Ale to vás netrápi, viem. Tak sa maj, Giselher. Majte sa, Potkani. Majster Almavera? Idem do Metinny a na ceste mám celkom rád spoločnosť... Čo ty na to, majster? Že pôjdeš? To som si aj myslel. Tak si pobal' krámy. Zaplaťte majstrovi, Potkani, za jeho umelecký výkon.

Poštová stanica voňala praženou cibuľkou a zemiakovou polievkou, ktorú varila žena správcu stanice, vypustená na ten čas z väzenia v komore. Svieca na stole prskala, blikala, plamienok sa ohýbal na všetky strany. Potkani sa sklonili nad stolom, plameň im priam hrial hlavy.

– Je v Žiarlivosti, – hovoril potichu Giselher, – v hostinci U hlavy chiméry. Necelý deň cesty odtiaľto. Čo si o tom myslíte?

– To, čo aj ty, – odvrkol Kayleigh. – Poďme tam a zabime toho lotra.

– Pomstíme Valdeza, – pridala sa Reef. – Aj Muchotrávku.

– A nebudú nám kadejakí Hotspornovia, – zasyčala Iskra, – predhadzovať cudziu slávu a cudzie nápady. Zahlušíme toho Bonharta, toho mrcinožrúta, toho vlkolaka. Pribijeme jeho hlavu nad dvere hostinca, aby to pasovalo k jeho názvu! A aby všetci videli, že to nebol čarodejník, ale normálny smrteľník ako všetci ostatní, a že sa nakoniec pustil do lepších, než bol on. Ukáže sa, ktorá hanza je od Korathu po Pereplut najlepšia!

– Budú si o nás piesne nôtiť po jarmokoch! – vyhlásil rozpalený Kayleigh.

– Ba ešte aj po zámkoch!

– Poďme, – pleskol Asse dlaňou po stole. – Poďme a zabime toho darebáka.

– A potom, – zamyslel sa Giselher, – si necháme prejsť hlavou tú amnestiu... Aj ten cech... Čo krivíš papuľu, Kayleigh, akoby si zahryzol do ploštice? Stúpajú nám na päty a blíži sa zima. Uvažujem takto, Potkani: prezimujeme pekne pri peci, amnestia nás ochráni pred chladom,

pochlipkávať budeme teplé pívko. Slušne a zdvorilo prečkáme v tej amnestii... asi tak do jari. A na jar... Keď spod snehu vykukne tráva...

Potkani sa spoločne zasmiali – ticho a zlovestne. Oči im blčali ako ozajstným potkanom, keď sa v noci v tmavom kúte prikrádajú k zranenému človeku, neschopnému brániť sa.

– Vypime si ešte, – vyhlásil Giselter, – na Bonhartovu smrť! Zjedzme polievku a potom spať. Treba si odpočinúť, lebo zajtra vyrazíme.

– Jasné, – prskla Iskra. – Vezmite si príklad z Mistle a Falky, tie sú už dobrú hodinu v posteli.

Správčova žena sa roztriasla pri hrnci, keď opäť začula tichý, zlý, spotvorený chichot.

Ciri zdvihla hlavu, dlhší čas mlčala a civela na sotva blikajúci plamienok lampáša, v ktorom už doháral zvyšok rybieho tuku.

– Vyšmykla som sa vtedy z poštovej stanice ako zlodejka, – pokračovala v rozprávaní. – Nadránom, ešte celkom za tmy... Ale nestačila som ujsť bez toho, aby to nezbadali, Mistle sa musela zobudiť, keď som vstávala z postele. Prichytila ma v stajni, ako sedlám koňa. Ale nezdala sa prekvapená. A vôbec sa ma nepokúšala zadržať... Začínalo už svitať...

– Aj teraz už začína, – zívola Vysogota. – Je čas ísť spať. Ráno budeš pokračovať.

– Možno máš pravdu. – Zívla takisto, vstala a ponatáhovala sa. – Aj mne už padajú viečka. Ale takýmto tempom nikdy neskončím, pustovník. Koľko večerov už máme za sebou? Najmenej desať. Obávam sa, že celé rozprávanie môže trvať aj tisíc a jednu noc.

– Máme čas, Ciri, máme čas.

– Pred kým chceš ujsť, Sokolíča? Predo mnou? Alebo pred sebou?

– Už som prestala utekať. Teraz chcem niečo dohoniť. Preto sa musím vrátiť... tam, kde sa všetko začalo. Musím. Pochop to, Mistle.

– To preto... Preto si bola na mňa túto noc taká milá. Prvý raz po toľkých dňoch... Posledný raz, na rozlúčku? A potom zabudnúť?

– Ja na teba nikdy nezabudnem, Mistle.

– Zabudneš.

– Nikdy. Sľubujem. A určite to nebolo posledný raz. Nájdem ťa. Prídem si po teba... Prídem na zlatom kočiari so šestzáprahom a so sprievodom dvoranov. Uvidíš. Onedlho budem mať... možnosti. Veľké možnosti. Postarám sa, aby sa zmenil tvoj osud... Uvidíš. Presvedčíš sa, ako veľa dokážem urobiť. Ako veľa zmeniť.

– Na to by si musela mať veľkú moc, – vzdychla si Mistle. – A mocnú mágiu.

– Aj to je možné, – obližla si Ciri pery. – Aj mágia... Môžem znovu získať... všetko, čo som kedysi stratila, všetko sa to môže vrátiť... A zas to bude moje. Sľubujem ti, budeš sa čudovať, keď sa znovu stretneme.

Mistle odvrátila ostrihanú hlavu, zahľadela sa na ružovo-modré šmuhy, aké zore vymaľovali tesne nad východným koncom sveta.

– Vlastne by som sa, – povedala potichu, – naozaj čudovala, keby sme sa ešte niekedy stretli. Keby som ťa ešte vôbec niekedy uvidela, malička. Chod' už. Nenaťahujme to.

– Čakaj na mňa. – Ciri zasmrkala. – A nedaj sa zabiť. Porozmýšľaj o tej amnestii, o ktorej hovoril Hotsporn. Aj keby to Giselher a ostatní nechceli... Ty o tom predsa len považuj, Mistle. Môže to byť spôsob, ako prežiť... Lebo ja sa po teba vrátim. Prisahám.

– Pobožkaj ma.

Svitalo. Svetlo iba umocňovalo chlad.

– Lúbim ťa, Vtáčatko.

– Lúbim ťa, Sokolíča. Chod' už.

– Pravdaže mi neverila. Bola presvedčená, že som dostala strach, že sa ženiem za Hotspornom, aby som sa zachránila, žobronila o amnestiu, na ktorú nás tak vábil. Odkiaľ by mohla vedieť, aké pocity ma premkli,

keď som počula to, čo Hotsporn rozprával o Calanthe... a o tom, že nejaká „Cirilla“ sa stane ženou nilfgaardského cisára, toho istého panovníka, čo zavraždil babku Calanthe? A za mnou poslal toho čierneho rytiera s krídlami na prilbici. Hovorila som ti o tom, pamätáš sa? Na ostrove Thanedd, keď po mne natáhoval ruky, som mu poriadne pustila žilou! Mala som ho vtedy zabiť... Ale nedokázala som to... Bola som hlúpa! No nech, možno tam niekde aj tak vykrvácal a skapal... Prečo sa tak na mňa pozeráš?

– Len rozprávaj. Porozprávaj, ako si išla za Hotspornom, aby si získala späť dedičstvo. Získala to, čo ti patrí.

– Darmo o tom hovoríš tak ironicky, zbytočne si zo mňa utáhuješ. Áno, viem, že to bola hlúposť, teraz mi to je jasné, vtedy vlastne tiež... Múdrejšia som bola v Kaer Morhene aj vo svätyni Melitele, tam som vedela, že čo sa raz skončilo, to sa už nevráti, že už nie som princezná z Cintry, ale niekto úplne iný, že už nemám nijaké dedičstvo, že je to stratené a treba sa s tým zmieriť. Vysvetlili mi to pokojne a múdro a ja som to akceptovala. Rovnako pokojne. No zrazu sa to začalo vracat'. Najprv, keď sa ma pokúšala titulom ohromiť baronesa Casadei... Nikdy predtým ma takéto veci nerozčuľovali, no vtedy som sa zrazu rozzúrila, zdvihla som nos a navrieskala na ňu, že mám ešte viacej titulov a oveľa urodzenejší pôvod. A od tej chvíle som o tom začala rozmýšľať. Cítila som, ako vo mne narastá hnev. Rozumieš tomu, Vysogota?

– Rozumiem.

– A po Hotspornovom rozprávaní všetko prekypelo. Div že som sa neuvarila od zlosti... Veď mi kedysi toľko narozprávali o predurčení... A zrazu má mať z celého predurčenia osoh niekto iný, len vďaka obyčajnému podfuku. Niekto sa vydáva za mňa, za Ciri z Cintry, a bude mať všetko, zažívať ten luxus... Nie, nemohla som myslieť na nič iné... Zrazu som si uvedomila, že som nenajedená, že mrznem, že spávam pod holým nebom, že si musím aj intímne miesta umývať v studených potokoch... Ja! Veď ja mám mať vaňu z pozláteneho plechu! Vodu, čo vonia po ružových lupienkoch! Ohrievané osušky! Čistú bielizeň! Chápeš, Vysogota?

– Chápem.

– Zrazu som bola schopná ísť na najbližšiu prefektúru, do najbližšej pevnosti za tými čiernymi Nilfgaardčanmi, ktorých som sa tak bála a ktorých som tak strašne nenávidela. Bola som pripravená povedať: „Ja som Ciri, vy nilfgaardskí somári, to *mňa* si má vziať za ženu váš hlúpy cisár, tomu vášmu vládcovi podstrčili nejakú nehanebnú podvodníčku, a ten idiot vôbec nezbadal, že ide o podfuk!“ Bola som taká rozzúrená, že by som to bola urobila, keby som mala príležitosť. Bez váhania. Chápeš, Vysogota?

– Chápem.

– Našťastie som sa spamätala.

– Na tvoje *veľké* šťastie, – vážne pokýval hlavou pustovník. – Prípad tejto cisárskej ženby má všetky znaky štátnej aféry, treníc medzi jednotlivými stranami a frakciami. Keby si sa prihlásila, nejakým vplyvným politickým silám by si prekazila intrigy a sotva by si sa vyhla dýke alebo jedu.

– Tiež mi to prišlo na um. A dobre som si to zapamätala. Priznať sa, kto som, by pre mňa znamenalo rozsudok smrti. Mala som príležitosť osobne sa o tom presvedčiť. Ale nepredbiehajme.

Istý čas mlčali, spracovávali kožu. Pred pár dňami sa mimoriadne vydal ril lov – do pascí sa chytilo veľa ondatier a nutrií, dve vydry a jeden bobor. Mali teda kopu roboty.

– Dohonila si Hotsporna? – spýtal sa napokon Vysogota.

– Dohonila. – Ciri si rukávom utrela čelo. – A pomerne rýchlo, lebo sa nikam neponáhľal – ba vôbec sa nečudoval, keď ma uvidel!

– Slečna Falka! – Hotsporn pritiahol uzdu a tanečným krokom obrátil čiernu kobyľu. – Aké príjemné prekvapenie! Aj keď priznávam, že zase nie až také veľké. Neskrývam, že som to očakával, veru tak. Vedel som, že slečna sa rozhodne. Múdro rozhodne. Všimol som si inteligentné svetielko vo vašich krásnych, čarovných očiach.

Ciri podišla bližšie, takmer sa dotkli strmeňmi. Potom si odkašľala, naklonila sa a odpľula si do prachu cesty. Naučila sa takto pľuť – bolo to odporne, ale účinné, keď bolo treba schladiť čísi zvodcovský zápal.

– Chápem to správne, – pousmial sa Hotsporn, – že chcete využiť amnestiu?

– To chápeš zle.

– Čomu teda môžem vďačiť za radosť, akú pociťujem pri pohľade na pôvabné slečnine líčka?

– Vari to niečo musí byť? – odvrkla. – Ved' na poštovej stanici si vracel, že na ceste máš rád spoločnosť.

– Na tom sa nič nezmenilo, – usmial sa širšie. – Ale ak sa mýlim v záležitosti amnestie, nie je isté, či budeme mať spoločnú cestu. Ako slečna vidí, nachádzame sa na krížnych cestách. Krížne cesty, štyri strany sveta, nevyhnutnosť voľby. Symbolika – ako v tej známej legende. Pôjdeš na východ, nevrátiš sa... Na západ pôjdeš, tiež sa nevrátiš... Na sever... Hmmmm... Na sever od tohto piliera je amnestia...

– Daj sa vypchať aj so svojou amnestiou.

– Ako slečna rozkáže. Takže, kam vedú vaše kroky, ak sa smiem spýtať? Ktorou z ciest symbolického rázcestia? Majster Almavera, umelec ihly, pohnal svoje muly na západ k mestečku Fano, východná cesta vedie do osady Žiarlivosť, ale tento smer by som neodporúčal...

– Rieka Yarra, – pomaly precedila Ciri, – o ktorej sa hovorilo na stanici, je nilfgaardské pomenovanie pre rieku Jarugu, však?

– Ste taká vzdelaná, – naklonil sa a pozrel sa jej do očí, – a toto nevíete?

– Nemôžeš odpovedať ako človek, keď sa tá jednoducho, po ľudsky pýtajú?

– Ved' som len žartoval, prečo sa hned' hnevať? Áno, je to tá istá rieka.

Po elfsky aj po nilfgaardsky Yarra, na severe Jaruga.

– A pri ústí tejto rieky, – nadviazala Ciri, – leží Cintra?

– Presne tak, Cintra.

– A odtiaľto, kde sme teraz, je ako ďaleko do Cintry? Koľko míľ?

– Viac než dost. A záleží tiež na tom, v akých míľach sa to ráta. Skoro každý národ má iné miery, pomýliť sa dá ľahko. Pohodlnejšia metóda všetkých potulných kupcov je rátať takéto vzdialenosti na dni. Na to, aby človek došiel odtiaľto do Cintry, potrebuje dobrých dvadsaťpäť, tridsať dní.

– Kadiaľ? Rovno na sever?

– Slečna Falka musí byť na tú Cintru ukrutne zvedavá. Prečo?

– Chcem sa ujať tamojšieho trónu.

– Dobre, dobre. – Hotsporn zdvihol ruku v obrannom geste. – Pocho-
pil som jemnú narážku, nebudem sa ďalej pýtať. Najpriamejšia cesta do
Cintry paradoxne nevedie rovno na sever, lebo sa tam nachádza množ-
stvo prekážok a nebezpečných močiarov. Najskôr treba smerovať k mes-
tu Forhegam, potom pokračovať na severozápad do Metinny, stoličného
mesta rovnako pomenovanej krajiny. Potom by bolo najlepšie prejsť cez
rovinu Mag Deira, kupeckou trasou až do mesta Neunreuth. Až odtiaľ sa
treba obrátiť na severnú trasu, tá vedie dolinou rieky Yeleny. Odtiaľ sa už
dá ľahko trafiť: tou trasou ustavične postupujú vojenské oddiely a trans-
porty cez Nazair a Schody Marnadalu, priesmyk, čo vedie na sever do
Doliny Marnadal. A Dolina Marnadal je hneď pri Cintre.

– Hmm... – Ciri sa zahľadela na zahmlený obzor, na nejasnú líniu čier-
nych hôr. – Do Forgehamu a potom na severozápad... To znamená kadiaľ?

– Viete čo, slečna? – Hotsporn sa pousmial. – Ja smerujem akurát do For-
gehamu a potom do Metinny. Tamto tou cestičkou, čo sa medzi borovicami
ligoce toľkým pieskom. Ak pôjde slečna so mnou, určite nezablúdi. Am-
nestiu nechajme tak, s takou pôvabnou slečnou sa mi určite pôjde príjem-
nejšie.

Ciri si ho premerala najchladnejším pohľadom, akého bola schopná.
Hotsporn si zahryzol do pery v šelmovskom úsmeve.

– Ako teda?

– Poďme.

– Výborne, slečna Falka. Múdre rozhodnutie. Ved' hovorím, ste rovnako
múdra ako pekná.

– Prestaň ma oslovovať *slečna*, Hotsporn. Ved' z tvojich úst to znie skôr
urážливо, a ja sa nedám beztréstne urážať.

– Ako slečna prikáže.

Krásny úsvit nesplnil očakávanie, uviedol ich do omylu. Deň, ktorý na-
sledoval, bol sivý a mokrý. Vlhká hmla účinne zastierala ligotavé jesenné

lístie stromov, čo sa skláňali nad cestou a blčali tisíckami okrových, červených a žltých odtieňov.

Vo vlhkom povetrí rozvážali huby a kôra.

Rýchlo postupovali po koberci opadaného lístia, Hotsporn často popohнал svoju čiernu kobylu do ľahkého klusu, ba i do cvalu. Ciri ju nadšene sledovala.

– Má tá kobyla nejaké meno?

– Nie, – blysol zubami Hotsporn. – Ja kone beriem prakticky, na úžitok, striedam ich veľmi často, nepútam sa na nijakého. Dávať koňom mená, ak človek nevedie celé stádo, pokladám za prehnané. Nemyslíš si? Kôň Havran, pes Orech, kocúr Murko. Na kiego!

Ciri sa nepáčili jeho pohľady či dvojzmyselné úsmevy, no predovšetkým mierne ironický tón, s akým rozprával a odpovedal na otázky. Rozhodla sa teda pre jednoduchú taktiku – mlčala, reagovala polslovkami, neprovokovala. Ak sa dalo. A nedalo sa vždy. Najmä keď rozprával o tej svojej amnestii. Keď už bohviekoľký raz – a pomerne ostro – dala najavo nechut' venovať sa tejto téme, Hotsporn prekvapivo zmenil kurz: začal zrazu vysvetľovať, že v jej prípade je amnestia zbytočná, vôbec sa jej netýka. Amnestia zahŕňa zločincov, nie obete zločinov. Ciri sa nahlas rozosmiala.

– Ty sám si obeť, Hotsporn!

– Vravím to celkom vážne, – ubezpečil ju. – Nie preto, aby som poštekli tvoju bránicu, skôr aby som ti naznačil, ako si zachrániť kožu v prípade, že by ťa chytili. Pochopiteľne, od baróna Casadeia by si nemohla čakať nijakú milosť, rovnako ani od Varnhagenovcov, tí by ťa v najlepšom prípade na mieste obesili, rýchlo a bezbolestne. Keby si však padla do rúk prefekta a postavila sa pred prísnu, no spravodlivú tvár cisárskeho práva... Nuž, potom by som odporúčal práve takúto obhajobu – celá v slzách vyhlásiš, že si nevinná obeť zhody okolností.

– A kto tomu uverí?

– Každý! – Hotsporn sa naklonil v sedle a pozrel sa jej do očí. – Ved' je

to predsa pravda. Ty si len nevinná obeť, Falka. Nemáš ešte ani šesťnásť, podľa zákonov Cisárstva nie si plnoletá. V bande Potkanov si sa ocitla náhodou. Nemôžeš za to, že si padla do oka jednej z banditiek, Mistle, ktorej neprirodené sklony nie sú nijakým tajomstvom. Mistle ťa ovládla, manipulovala tebou, sexuálne ťa zneužívala a prinútila do...

– No a vysvetlilo sa to, – prerušila ho Ciri, sama prevrapená, ako pokojne reaguje. – Konečne sa vysvetlilo, o čo ti ide, Hotsporn. Neraz som už videla takých, ako si ty.

– Naozaj?

– Ako každému kohútikovi, – pokračovala celkom pokojne, – dvíha sa ti hrebienok pri pomyslení na mňa a na Mistle. Ako každému hlúpemu samčekovi, aj tebe v tej sprostej gebuli svitol nápad, že sa ma pokúsiš vyliečiť a zbaviť zvrátenej choroby, prinavrátiť na pravú cestu. A vieš, čo je na tomto všetkom odporné a proti prírode? Práve takéto myšlienky!

Hotsporn sa na ňu mlčky díval s pomerne tajomným úsmevom na úzkych perách.

– Moje myšlienky, milá Falka, – vyhlásil po chvíli, – možno nie sú celkom slušné, možno nie sú celkom pekné, ba istým spôsobom nie sú ani nevinné... Ale, pri bohoch, zaručene sú v súlade s prírodou. V súlade s mojou prirodzenosťou. Urážaš ma, keď sa nazdávaš, že môj záujem o teba je založený na nejakej... perverznej zvedavosti. Ha, urážaš dokonca aj sama seba, keď si nevšímaš, či nechceš vziať do úvahy fakt, že tvoj ochromujúci pôvab a nevšedná krása prinútiť pokľaknúť na zem každého muža. Že čaro tvojho pohľadu...

– Počúvaj, Hotsporn, – prerušila ho. – Ide ti o to, aby si sa so mnou vyspal?

– Aká to inteligencia, – rozhodil ruky. – Jednoducho, nemám slov.

– Tak ti pomôžem, – popohnala zľahka koňa, aby sa naňho mohla pozrieť ponad plece. – Lebo ja mám slov viac než dost. Cítim sa poctená. Za iných podmienok, ktovie... Keby to bol niekto iný, ha! Ale ty, Hotsporn, ty sa mi vôbec, ale vôbec nepáčiš. Nič, ale vonkoncom nič ma na tebe nepriťahuje, skôr naopak: všetko na tebe ma odpudzuje. Sám vidíš, že za takýchto podmienok by bol pohlavný styk čímisi, čo by bolo proti prírode.

Hotsporn sa rozosmial a tiež popohнал koňa. Čierna kobyła zatancovala na ceste a pôvabne zdvihla ušľachtilú hlavu. Ciri sa zavrťela v sedle, aby prekonala čudný pocit, ktorý v nej náhle ožil, ožil kdesi hlboko vnútri, kdesi pod bruchom, a rýchlo a zanovito sa dral kamsi na povrch, na pokožku rozdráždenú odevom. Povedala som mu pravdu, pomyslela si. Vôbec sa mi nepáči, dočerta, páči sa mi jeho kôň, tá vraná kobyła. Nie on, ale kôň... Aká je to pekelná hlúposť! Nie, nie, nie! Aj keby som nebrala do úvahy Mistle, bolo by smiešne a hlúpe podľahnúť mu len preto, že ma vzrušuje pohľad na čiernu kobyľu, čo tancuje na ceste.

Hotsporn počkal, kým priklusala, pozeral sa jej do očí s tým čudným úsmevom. Potom opäť trhol uzdou, prinútil kobyľu drobčiť, obracať sa a tanečnými krokmi cupkať nabok. Vie, pomyslela si Ciri, ten starý lotor vie, čo cítim.

Dopekla! Som jednoducho len zvedavá!

– Borovicové ihličie, – skonštatoval mätko Hotsporn, priklusal celkom blízko a natiahol ruku, – sa ti zaplietlo do vlasov. Ak dovoľíš, povyberám ho. Pripomínam, že toto gesto vyplýva z mojej galantnosti, nie z perverznej roztúženosti.

Dotyk – a Ciri to vôbec neprekvapilo – jej bol celkom príjemný. Mala ešte veľmi ďaleko od rozhodnutia, ale pre istotu si zrátala dni od poslednej menštruácie. Toto sa naučila od Yennefer – rátať vopred a s chladnou hlavou, lebo neskôr, v horúčkovitom náhlení, prichádza čudná nechut' rátať, spojená s tendenciou podceňovať prípadné následky.

Hotsporn sa jej díval do očí a usmieval sa, celkom ako keby vedel, že výsledok rátania dopadne v jeho prospech. Keby aspoň nebol taký starý, vzdychla si v duchu Ciri. Ale určite má hádam aj tridsať...

– Turmalíny. – Hotspornove prsty sa nežne dotkli jej ucha a náušnice. – Sú pekné, ale sú to len turmalíny. Ja by som ti určite daroval a pripol na uši smaragdy. Tie sú vzácnejšie a oveľa zelenšie, oveľa viac by pristali tvojej kráse a farbe tvojich očí.

– Mal by si vedieť, – precedila a bezočivo naňho zazrela, – že keby aj k niečomu došlo, požiadala by som o smaragdy vopred. Lebo ty ako spotrebný tovar nevnímaš len kone. Po noci plnej vášne by si si ráno nevedel

spomenúť ani na *moje* meno. Ved' to je zbytočná vec – pes Dunčo, kocúr Murko a dievka – Mariška!

– Klobúk dolu! – zasmial sa strojene Hotsporn. – Dokážeš schladiť aj tú najžeravejšiu roztúženosť, snehová kráľovná.

– Mala som dobrú školu.

Hmla sa trochu zdvihla, stále však panovalo šero a pochmúrna ospanlivosť. Ospanlivosť brutálne pretrhol rev a dupot kopýt. Spoza dubov, okolo ktorých práve prechádzali, vyrazili jazdci.

Obidvaja zareagovali tak rýchlo a tak zohrane, akoby to nacvičovali celé týždne. Spätli kone, obrátili ich a okamžite sa pustili do cvalu, do galopu, zúrivého trysku, primknutí k hrivám; súrili kone pokrikmi a údermi piat. Nad hlavami im zadrnčali letky šípov, všade sa rozliehal krik, brinkot, dupot.

– Do lesa! – skríkol Hotsporn. – Zahni do lesa! Do húštiny!

Zahli bez toho, aby spomalili. Ciri sa ešte pevnejšie primkla ku konskej šiji, lebo konáre, čo ju v cvale švihali, hrozili, že ju zhodia zo sedla. Videla, ako strela z kuše odlúpła triesku z kmeňa jelše pred ňou. Krikom pohnala koňa, pričom čakala, že jej každú chvíľu do chrbta vrazí hrot šípu. Hotsporn tesne pred ňou zrazu čudne zastonal.

Preskočili hlboký výmol', krkolomne zbehli strmou roklinou medzi tŕnité kríky. A vtedy sa zrazu Hotsporn zosunul zo sedla a spadol do ostružín. Vraná kobyla zaerdžala, vykopla zadnými nohami, švihla chvostom a hnala sa ďalej. Ciri nezaváhala. Zoskočila, pleskla svojho koňa po zadku. Keď sa rozbehol za čiernou kobyľou, pomohla Hotspornovi vstať, obidvaja sa vrhli do hustejších kríkov a medzi jelšiny. V kríkoch spadli a po svahu sa skotúľali do vysokej paprade na dne úžľabiny. Mach zmiernil ich pád.

Zhora, z vrchu rokliny, doznieval dupot koní prenasledovateľov. Našťastie sa hnali vysokým lesom za utekajúcimi koňmi – evidentne si vôbec nevšimli, že jazdci zmizli dole v papradí.

– Čo to boli zač? – sykla Ciri, keď sa vyhrabala spod Hotsporna a vytriasala si z vlasov rozdrvené huby. – Prefektovi ľudia? Varnhagenovci?

– Obyčajní banditi... – Hotsporn vyplul lístie. – Zbojníci...

– Navrhni im amnestiu, – zaškrípala pieskom medzi zubami. – Sľúb im...

– Ticho. Môžu nás začuť.

– Hoooo! Hoooo! Tuunááá! – doliehalo zhora. – Chod' dol'avaaa! Dol'avaaa!

– Hotsporn?

– Čo?

– Máš na chrbte krv.

– Viem, – odvetil chladne, vybral spod pazuchy zvitok plátna a otočil sa k nej bokom. – Strč mi to pod košeľu. Vo výške ľavej lopatky...

– Kam si to dostal? Nevidím šíp...

– To bolo z arbaletu... Železná guľka, najskôr sekané olovo. Nechaj tak, nedotýkaj sa toho. Je to tesne pri chrbtici...

– Dopekla. Čo mám teda urobiť?

– Hlavne byť ticho. Vracajú sa.

Zaduneli kopytá, ktosi prenikavo zahvízdal. Ktosi zakričal, vyvolával, prikazoval niekomu, aby sa vrátil. Ciri nastražila uši.

– Odchádzajú, – zamrmľala. – Skončili s tým. Kone nechytli.

– To je dobre.

– Nechytíme ich ani my. Dokážeš kráčať?

– Nebudem musieť, – usmial sa a ukázal jej pomerne lacno vyzerajúci náramok na zápästí. – Kúpil som túto čačku spolu s koňom. Je magická. Kobyla ju nosí už od narodenia. Keď ju potieram, aha, takto, akoby som ju privolával. A ona akoby počula môj hlas. Pribehne sem. Chvíľu to potrvá, ale zaručene pribehne. So štipkou šťastia tvoj sivko pricvála za ňou.

– A so štipkou smoly? Odcválaš sám?

– Falka, – zväčnel a pozrel sa na ňu. – Sám neodídem, spolieham sa na tvoju pomoc. Bude ma treba pridržovať v sedle. Prsty na nohách mi už trpnu. Môžem zamdlieť. Počúvaj ma dobre: táto úžľabina ťa dovedie do doliny s potokom. Pokračuj proti prúdu, na sever. Zavezieš ma do osady

Tegamo. Tam nájdeme niekoho, kto mi dokáže vytiahnuť železo z chrbta bez toho, aby som pritom zomrel alebo ochrnul.

– To je najbližšia osada?

– Nie, bližšie je Žiarlivosť, kotlinou asi dvadsať míľ na opačnú stranu, po prúde potoka. Ale tam nechod' za nijakú cenu.

– Prečo?

– Za *nijakú* cenu, – zopakoval a zamračil sa. – Nejde tu o mňa, ale o teba. Žiarlivosť by bola tvoja smrť.

– Nechápem.

– Nemusíš. Jednoducho mi uver.

– Giselherovi si povedal...

– Zabudni na Giselhera. Ak chceš žiť, zabudni na nich všetkých.

– Prečo?

– Zostaň so mnou. Dodržím sľub, snehová kráľovná. Ovešiam ťa smaragdami. Celú ťa nimi zasypem...

– Naozaj je ten pravý čas na žarty.

Hotsporn ju prudko objal, pritiahol si ju k sebe a začal jej rozopínať blúzku. Bezočivo, ale bez náhlenia. Ciri mu odstrčila ruku.

– Naozaj, – zavrčala. – Akurátny čas aj na toto!

– Na to je akurátny každý čas. Najmä pre mňa teraz. Vravel som ti, že si to odniesla chrbtica. Zajtra sa môžu prejaviť ťažkosti... Čo robíš? Aach, bodaj ťa...

Tentoraz ho odstrčila ostrejšie, príliš ostro. Hotsporn zbledol. Zahryzol si do pery, zjajkol od bolesti.

– Prepáč... Ale keď je niekto ranený, mal by pokojne ležať.

– Blízkosť tvojho tela spôsobuje, že zabúdam na bolesť.

– Prestaň, došľaka!

– Falka... Bud' milšia na trpiaceho človeka.

– Ešte len budeš trpieť, ak nedáš preč tú ruku! Už aj!

– Tichšie... Mohli by nás počuť tí lotri... Máš pokožku ako atlas... Nevrt' sa, dočerta.

Ach, bodaj by to mor vzal, pomyslela si Ciri, tak nech je tak. Napokon, aký to má význam? Som zvedavá. Ved' zvedavá byť môžem, nijaké city